

СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈУ Службени гласник Републике Српске, Бања Лука, Вељка Млађеновића бб Телефон/факс: (051) 456-331, 456-341 E-mail: sgrs.redakcija@slglasnik.org sgrs.oglasi@slglasnik.org sgrs.finansije@slglasnik.org sgrs.online@slglasnik.org www.slglasnik.org	Петак, 8. мај 2020. године БАЊА ЛУКА Број 44 Год. XXIX	Жиро рачуни: Нова банка а.д. Бања Лука 555-007-00001332-44 НЛБ банка а.д. Бања Лука 562-099-00004292-34 Sberbank а.д. Бања Лука 567-162-10000010-81 UniCredit Bank а.д. Бања Лука 551-001-00029639-61 Комерцијална банка а.д. Бања Лука 571-010-00001043-39 Addiko Bank а.д. Бања Лука 552-030-00026976-18

829

Члан 7б.

На основу Амандмана СХ и Амандмана ХХХV тачка 2. на члан 81. ст. 1. и 2. Устава Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 21/92, 28/94, 8/96, 13/96, 15/96, 16/96, 21/96, 21/02, 26/02, 30/02, 31/02, 69/02, 31/03, 98/03, 115/05, 117/05 и 48/11), на приједлог Владе Републике Српске, а након мишљења председника Народне скупштине Републике Српске, председник Републике Српске, 8.5.2020. године, доноси

УРЕДБУ СА ЗАКОНСКОМ СНАГОМ О ДОПУНАМА ЗАКОНА О ГАРАНТНОМ ФОНДУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Члан 1.

У Закону о Гарантном фонду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 50/10 и 107/19) послје члана 7. додају се нови чл. 7а, 7б, 7в. и 7г, који гласе:

"Члан 7а.

(1) Фонд може обављати стручне и административно-техничке послове и управљати гарантним програмима које организује Република Српска у општем економском интересу ради олакшања приступа финансијским средствима и ублажавања посљедица наступања посебних околности на привреду Републике Српске, укључујући ванредно стање или ванредну ситуацију.

(2) Одлуку о организовању гарантног програма из става 1. овог члана доноси Влада.

(3) Одлуком о организовању гарантног програма уређују се намјена и облик организовања програма као мјере ублажавања посљедица наступања посебних околности на привреду, вријеме трајања програма, поступак и начин обезбјеђења средстава за издавање гаранција, ограничења изложености по гаранцијама, критеријуми прихватљивости предузетника за укључење у гарантни програм, извјештавање, надзор и други услови и питања од значаја за организовање и спровођење гарантног програма.

(4) Гарантним програмом из става 1. овог члана Фонд управља у име и за рачун Републике Српске.

(5) За обавезе Фонда по основу гаранција издатих у име и за рачун Републике Српске, у складу са гарантним програмом, гарантује Република Српска.

(6) Права и обавезе Фонда у погледу управљања гарантним програмом из става 1. овог члана уређују се одлуком о организовању гарантног програма.

(1) Фонд је дужан да у име и за рачун Републике Српске предузима све радње ради очувања и остваривања права и извршавања обавеза из гаранције издатих у складу са гарантним програмом којим управља и да у предузимању тих радњи поступа у складу са овим законом, одлуком о организовању гарантног програма, правилима струке и обичајима.

(2) Имовина гарантног програма којом Фонд управља у потпуности је одвојена од имовине Фонда и може се користити искључиво у складу са правилима и условима гарантовања утврђеним гарантним програмом.

(3) Имовина гарантног програма којом Фонд управља није власништво Фонда, не улази у његову имовину ни у ликвидациону или стечајну масу, не може бити предмет принудног извршења, залога, хипотеке нити се може користити за измирење потраживања повјерилаца Фонда.

(4) У вршењу послова управљања гарантним програмом Фонд има право само на накнаду стварно насталих трошкова.

Члан 7в.

(1) Фонд је дужан да код банке отвори посебан рачун за новчана средства сваког гарантног програма којим управља.

(2) Средства са рачуна гарантног програма из става 1. овог члана могу се користити искључиво у складу са правилима гарантовања утврђеним тим гарантним програмом.

(3) Средства остварена предузимањем радњи за рачун Републике Српске, по основу гаранција издатих у складу са гарантним програмом, Фонд је дужан да стави на располагање Републици Српској и дозначи искључиво у корист рачуна гарантног програма којим управља.

Члан 7г.

(1) Фонд сачињава књиговодствене исправе, води пословне књиге и сачињава финансијске и друге извјештаје о спровођењу гарантног програма којим управља.

(2) У оквиру свог годишњег извјештаја о раду и пословању Фонд подноси Народној скупштини Републике Српске извјештај о управљању гарантним програмом, заједно са извјештајем спољног ревизора, ако је одлуком о организовању гарантног програма утврђена обавеза вршења спољне ревизије, те га објављује на својој интернет страници.

(3) Садржај и рокови извјештавања о управљању гарантним програмом и његовом спровођењу уређују се одлуком о организовању гарантног програма и актима донесеним на основу те одлуке."

Члан 2.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”, а поднијеће се на потврду Народној скупштини Републике Српске чим она буде у могућности да се састане.

Број: 01-020-1373/20
8. маја 2020. године
Бањалука

Предсједник
Републике,
Жељка Цвијановић, с.р.

830

На основу Амандмана СІХ и Амандмана XXXV тачка 2. на члан 81. ст. 1. и 2. Устава Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 21/92, 28/94, 8/96, 13/96, 15/96, 16/96, 21/96, 21/02, 26/02, 30/02, 31/02, 69/02, 31/03, 98/03, 115/05, 117/05 и 48/11), на приједлог Владе Републике Српске, а након мишљења предсједника Народне скупштине Републике Српске, предсједник Републике Српске 8.5.2020. године, д о н о с и

**УРЕДБУ СА ЗАКОНСКОМ СНАГОМ
О ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗДРАВСТВЕНОМ ОСИГУРАЊУ**

Члан 1.

У Закону о здравственом осигурању (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 18/99, 51/01, 70/01, 51/03, 57/03, 17/08, 1/09, 106/09, 110/16 и 94/19) послије члана 53. додаје се нови члан 53а, који гласи:

“Члан 53а.

Финансирање здравствене заштите за грађане Републике Српске који немају утврђено својство осигураног лица у обавезном здравственом осигурању за вријеме трајања ванредне ситуације и ванредног стања за територију Републике Српске обезбјеђује Фонд.

Средства за покриће насталих обавеза по основу права на здравствену заштиту из става 1. овог члана обезбјеђују се из буџета Републике Српске преко надлежних министарстава.”

Члан 2.

Послије члана 85б. додаје се нови члан 85в, који гласи:

“Члан 85в.

Финансирање здравствене заштите за грађане Републике Српске који немају утврђено својство осигураног лица у обавезном здравственом осигурању до дана ступања на снагу ове уредбе обезбјеђује Фонд од дана проглашења ванредне ситуације у Републици Српској усљед ширења вируса SARS-CoV-2 и обољења узрокованог овим вирусом - COVID 19, у складу са чланом 53а. овог закона.”

Члан 3.

Ова уредба ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”, а поднијеће се на потврду Народној скупштини Републике Српске чим она буде у могућности да се састане.

Број: 01-020-1374/20
8. маја 2020. године
Бањалука

Предсједник
Републике,
Жељка Цвијановић, с.р.

831

На основу Амандмана СІХ и Амандмана XXXV тачка 2. на члан 81. ст. 1. и 2. Устава Републике Српске и члана 109. став 1. Устава Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 21/92, 28/94, 8/96, 13/96, 15/96, 16/96, 21/96, 21/02, 26/02, 30/02, 31/02, 69/02, 31/03, 98/03, 115/05, 117/05 и 48/11), предсједник Републике Српске, 8.5.2020. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

**О ПРИЈЕВРЕМЕНОМ СТУПАЊУ НА СНАГУ УРЕДБЕ
СА ЗАКОНСКОМ СНАГОМ О ДОПУНАМА ЗАКОНА О
ЗДРАВСТВЕНОМ ОСИГУРАЊУ**

I

У поступку доношења Уредбе са законском снагом о допунама Закона о здравственом осигурању утврђено је да постоје нарочито оправдани разлози да наведена уредба са законском снагом раније ступи на снагу.

II

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”, а поднијеће се на потврду Народној скупштини Републике Српске чим она буде у могућности да се састане.

Број: 01-020-1375/20
8. маја 2020. године
Бањалука

Предсједник
Републике,
Жељка Цвијановић, с.р.

832

На основу Амандмана СІХ и Амандмана XXXV тачка 2. на члан 81. ст. 1. и 2. Устава Републике Српске и члана 110. став 2. Устава Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 21/92, 28/94, 8/96, 13/96, 15/96, 16/96, 21/96, 21/02, 26/02, 30/02, 31/02, 69/02, 31/03, 98/03, 115/05, 117/05 и 48/11), предсједник Републике Српске, 8.5.2020. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

**О ПОСТОЈАЊУ ОПШТЕГ ИНТЕРЕСА ЗА ОДРЕЂИВАЊЕ
ПОВРАТНОГ ДЕЈСТВА**

I

У поступку доношења Уредбе са законском снагом о допунама Закона о здравственом осигурању утврђено је да постоји општи интерес да члан 85в. допуњеног закона има повратно дејство.

II

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”, а поднијеће се на потврду Народној скупштини Републике Српске чим она буде у могућности да се састане.

Број: 01-020-1376/20
8. маја 2020. године
Бањалука

Предсједник
Републике,
Жељка Цвијановић, с.р.

833

На основу члана 43. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 118/08), а у вези са чланом 3. став 3, чланом 15. став 2, чланом 21. и чланом 27. став 1. Закона о Јединственом систему за мултилатералне компензације и цесије (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 20/14 и 33/16), Влада Републике Српске, на 70. сједници, одржаној 7.5.2020. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

**О СПРОВОЂЕЊУ ДОДАТНЕ МУЛТИЛАТЕРАЛНЕ
КОМПЕНЗАЦИЈЕ И ЦЕСИЈЕ**

I

Додатна мултилатерална компензација и цесија у Јединственом систему за мултилатералне компензације и цесије (у даљем тексту: Систем) спроводи се 19.5.2020. године за системски одобрене неоспорене новчане обавезе које су доспјеле до 1.5.2020. године.

II

Учесници додатне мултилатералне компензације и цесије пријављују обавезе у периоду од 14.5. до 19.5.2020. године до 15 часова.

Циљане компензације и цесије закључују се 19.5.2020. године у периоду од 15.30 часова до 24.00 часа.

Исправке прединимарних извјештаја врше се у периоду од 20.5. до 22.5.2020. године до 15 часова, након чега се достављају коначни извјештаји о спроведеној додатној мултилатералној компензацији и цесији.

III

Министарство финансија Републике Српске пријављује:

- обавезе корисника прихода буџета Републике Српске чије су евиденције у Главној књизи трезора Републике Српске (у даљем тексту: корисници прихода буџета Републике),

- обавезе Републике Српске према Фонду здравственог осигурања Републике Српске, Јавном фонду за дјечју заштиту Републике Српске и Заводу за запошљавање Републике Српске (у даљем тексту: фондови) и обавезе Републике Српске према јединицама локалне самоуправе и осталим корисницима јавних прихода, по основу расподеле јавних прихода који се реализују мултилатералном компензацијом.

Обавезе Републике Српске не могу бити пренесене на другог повјериоца цесијом или продајом потраживања.

IV

Јединица локалне самоуправе пријављује обавезе корисника прихода буџета општине, односно града чије су евиденције у Главној књизи трезора општине, односно града које су доспјеле за плаћање до 1.5.2020. године.

V

Фондови пријављују обавезе које према финансијском плану тих фондова доспјевају за плаћање до 1.5.2020. године.

VI

За учесника коме је блокиран главни рачун овлашћена организација пријављује обавезе само према повјериоцу који се налази на првом мјесту за намирење у регистру прибудне наплате у тренутку пријављивања обавеза.

VII

Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1199/20
7. маја 2020. године
Бањалука

Предсједник
Владе,
Радован Вишковић, с.р.

834

На основу члана 5. Закона о јавним предузећима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 75/04 и 78/11), а у вези са чл. 28. и 29. Статута Јавног предузећа шумарства "Шуме Републике Српске" а.д. Соколац ("Службени гласник Републике Српске", број 37/17), Влада Републике Српске, у функцији Скупштине Јавног предузећа шумарства "Шуме Републике Српске" а.д. Соколац, на 69. сједници, одржаној 30.4.2020. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ОДЛУКУ О КРЕДИТНОМ ЗАДУЖЕЊУ ЈАВНОГ ПРЕДУЗЕЋА ШУМАРСТВА "ШУМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ" АД СОКОЛАЦ

I

Даје се сагласност на Одлуку о кредитном задужењу, донесену од стране Надзорног одбора Јавног предузећа шумарства "Шуме Републике Српске" а.д. Соколац, број: 01/0203-22/20, од 24.4.2020. године.

II

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1200/20
30. априла 2020. године
Бањалука

Предсједник
Скупштине,
Радован Вишковић, с.р.

835

На основу члана 5. Закона о јавним предузећима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 75/04 и 78/11), а у вези са чл. 28. и 29. Статута Јавног предузећа шумарства "Шуме Републике Српске" а.д. Соколац ("Службени гласник Републике Српске", број 37/17), Влада Републике Српске, у функцији Скупштине Јавног предузећа шумарства "Шуме Републике Српске" а.д. Соколац, на 69. сједници, одржаној 30.4.2020. године, д о н о с и

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ОДЛУКУ О КРЕДИТНОМ ЗАДУЖЕЊУ ЈАВНОГ ПРЕДУЗЕЋА ШУМАРСТВА "ШУМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ" АД СОКОЛАЦ

I

Даје се сагласност на Одлуку о кредитном задужењу, донесену од стране Надзорног одбора Јавног предузећа шумарства "Шуме Републике Српске" а.д. Соколац, број: 01/0203-20/20, од 24.4.2020. године.

II

Ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 04/1-012-2-1201/20
30. априла 2020. године
Бањалука

Предсједник
Скупштине,
Радован Вишковић, с.р.

Конкурентијски савјет Босне и Херцеговине

Конкурентијски савјет Босне и Херцеговине, на основу члана 25. став (1) тачка е), члана 42. став (1) тачка а) и члана 48. став (1), а у вези са чланом 4. став (1) Закона о конкуренцији ("Службени гласник БиХ", бр. 48/05, 76/07 и 80/09), те чланом 105. Закона о управном поступку ("Службени гласник БиХ", бр. 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 и 53/16), а по Захтјеву за покретање поступка ради утврђивања постојања забрањеног споразума Здравствене установе Поликлинички центар САНАСА, Грбавичка ул. бр. 74, 71 000 Сарајево, коју заступа Един Х. Хрњић, адвокат из Жепча, Прва улица бб, 72 230 Жепче, против Федералног министарства здравства, Титова ул. бр. 9, 71 000 Сарајево, на 63. (шездесет трећој) сједници, одржаној 23.1.2020. године, д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е

1. Утврђује се да Федерално министарство здравства доношењем одредбе члана 1. Правилника о измјенама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности ("Службене новине Федерације БиХ", број 39/14) спречава, ограничава и нарушава конкуренцију на тржишту здравственог надзора над клициношама, запосленим и другим лицима на подручју Федерације Босне и Херцеговине ограничавањем и контролом тржишта у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији, што представља забрањени споразум.

2. Налаже се Федералном министарству здравства да одмах, а најкасније у року од 30 (тридесет) дана од дана пријема овог рјешења, усклади одредбе Правилника о измјенама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности на начин да се омогући да право на обављање санитарних прегледа имају и приватне здравствене установе.

3. Изриче се новчана казна Федералном министарству здравства, у износу од 25.000,00 (двадесет пет хиљада) КМ, због закључења забрањеног споразума из тачке (1) овог рјешења и кршења одредби члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији, у складу са чланом 48. став (1) тачка а) Закона о конкуренцији, коју је дужно платити у року од осам дана од пријема овог рјешења.

У случају да се изречена новчана казна не уплати у наведеном року, наплатиће се присилним путем, уз обрачунавање затезне камате за вријеме прекорачења рока, према важећим прописима Босне и Херцеговине.

4. Обавезује се Федерално министарство здравства да Здравственој установи Поликлинички центар САНАСА исплати износ од 2.020,00 (двје хиљаде двадесет) КМ на име трошкова поступка у року од 8 (осам) дана од пријема овог рјешења.

5. Обавезује се Здравствена установа Поликлинички центар САНАСА да плати административну таксу на Рјешење у износу од 1.500,00 КМ у корист буџета институција Босне и Херцеговине.

6. Ово рјешење биће објављено у “Службеном гласнику БиХ”, службеним гласницима ентитета и Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине.

Образложење

Овим рјешењем извршава се Пресуда Суда Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Суд БиХ), број: С1 3 У 029045 18 У, од 18.10.2019. године, којом је Суд БиХ уважио тужбу Федералног министарства здравства, Титова ул. број 9, 71 000 Сарајево, и поништио Рјешење Конкурентског савјета Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Конкурентски савјет), број: 06-26-40-41-П/14, од 16.2.2016. године.

Конкурентски савјет је Пресуду Суда БиХ примио 22.10.2019. године, под бројем: 06-26-3-40-82-П/14.

Поступајући по наведеној пресуди, Конкурентски савјет спроводи и претходну Пресуду Суда БиХ у овом предмету, број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године.

У складу са чланом 62. Закона о управним споровима Босне и Херцеговине (“Службени гласник БиХ”, бр. 19/02, 88/07, 83/08 и 74/10), када Суд поништи коначни управни акт против кога је покренут управни спор, предмет се враћа у стање у коме се налазио прије него што је поништен акт донесен, а надлежна институција је при томе везана правним схватањима Суда и примједбама у погледу поступка.

1. Покретање поступка

Конкурентски савјет Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Конкурентски савјет) је дана 20.11.2014. године, под бројем 06-26-3-40-П/14, запримио Захтјев за покретање поступка (у даљем тексту: Захтјев) Здравствене установе Поликлинички центар САНАСА, Грбавичка ул. бр. 74, 71 000 Сарајево, коју заступа Един Х. Хрњић, адвокат из Жепча, Прва улица бб, 72 230 Жепче (у даљем тексту: Подносилац захтјева или САНАСА), против Федералног министарства здравства, Титова ул. бр. 9, 71 000 Сарајево (у даљем тексту: Федерално министарство), ради утврђивања постојања забрањеног спора из члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији (“Службени гласник БиХ”, бр. 48/05, 76/07 и 80/09; у даљем тексту: Закон).

Увидом у поднесени Захтјев, Конкурентски савјет је утврдио да није комплетан у смислу члана 28. Закона, те је затражио допуну у смислу члана 31. став (1) Закона актом број : 06-26-3-40-1-П/14, од 29.12.2014. године.

Подносилац захтјева доставио је тражену документацију, поднеском број: 06-26-3-40-3-П/14, од 26.12.2014. године, поднеском број: 06-26-3-40-2-П/14, од 8.2.2015. године и поднеском број: 06-26-3-40-5-П, од 21.5.2015. године.

Након комплетирања Захтјева, Конкурентски савјет је Подносиоцу захтјева издао Потврду о пријему комплетног и уредног Захтјева у смислу члана 28. став (3) Закона, актом број: 06-26-3-40-6-П/14, од 26.5.2015. године.

2. Странке у поступку

Странке у поступку су Здравствена установа Поликлинички центар САНАСА, Грбавичка ул. бр. 74, 71 000 Сарајево, и Федерално министарство здравства, Титова ул. бр. 9, 71 000 Сарајево.

Здравствена установа САНАСА је регистрована код Општинског суда у Сарајеву, под матичним бројем 2-19 (нови број: 65-05-0031-14), са основном регистрованом дјелатношћу: специјалистичко-консултативна здравствена заштита из области оториноларингологије, имунолошко-серолошке анализе уз могућност обављања оперативних захвата из постојећих хируршких дјелатности, услуге микробиолошко-паразитолошке лабораторије, ортопедије, пружање специјалистичко-консултативно здравствене заштите из области дерматовенерологије, медицине рада, педијатрије, ултразвучне дијагностике, гинекологије, специјалистичко-консултативне здравствене заштите из офталмологије и интерне медицине, опште хирургије уз обављање хируршких захвата у локалној и општој анестезији, неурологије/неуропсихијатрије, психологије и породичне медицине. Лице овлашћено заступање у правном промету у земљи и у спољнотрговинском пословању јесте Бајек Мохамед-Саид из Сарајева, Техерански трг бр. 6/7, директор Установе, без ограничења овлашћења.

Федерално министарство је орган управе који је донио спорни Правилник о измјени Правилника, а на који се у складу са чланом 2. став (1) тачка б) Закона примјењују одредбе Закона, јер својим дјеловањем може посредно или непосредно утицати на слободну конкуренцију на тржишту Федерације Босне и Херцеговине.

3. Правни оквир предметног поступка

Конкурентски савјет је у току поступка примијенио одредбе Закона, Одлуке о утврђивању релевантног тржишта (“Службени гласник БиХ”, бр. 18/06 и 34/10) и Закона о управном поступку (“Службени гласник БиХ”, бр. 29/02, 12/04, 88/07, 93/09 и 41/13).

Такође, у поступку Конкурентски савјет је имао у виду и одредбе Закона о здравственој заштити (“Службене новине Федерације БиХ”, број 46/10), Закона о заштити становништва од заразних болести (“Службене новине Федерације БиХ”, број 46/10), Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности (“Службене новине

Федерација БиХ”, број 69/12) и Правилника о измјени Правилника и Правилника о начину вођења евиденције о извршеним лабораторијским изолацијама и идентификацијама (“Службене новине Федерација БиХ”, број 101/12).

4. Поступак по Захтјеву за покретање поступка

Подносилац захтјева је навео сљедеће чињенице као разлог за подношење Захтјева:

- да је Подносилац захтјева приватна здравствена установа, основана Одлуком о оснивању Здравствене установе Поликлинички центар САНАСА, број: 1/99, од 13.3.1999. године, и Одлуком о измјенама и допунама Одлуке о оснивању, број: ОПУ ИП 281/14, од 24.6.2014. године,

- да је рјешењима Министарства здравства Кантона Сарајево (у даљем тексту: Кантонално министарство) ЗУ САНАСА одобрено обављање дјелатности: специјалистичко-консултативна здравствена заштита из области офталмологије, стоматологије са зубном техником, интерне медицине, те биохемијско-хематолошке лабораторије (Рјешење број: 10-04-37-88/99, од 6.4.2014. године), из области дерматовенерологије, медицине рада, педијатрије, ултразвучне дијагностике, оториноларингологије, гинекологије, ортопедије, услуга микробиолошко-паразитолошке лабораторије, имунолошко-серолошке анализе, уз могућност обављања оперативних захвата из постојећих хируршких дјелатности (Рјешење број: 10-37-3778/04, од 1.9.2004. године), те из области опште хирургије уз обављање хируршких захвата у локалној и општој анестезији, неурологије/неуропсихијатрије, психологије и породичне медицине (Рјешење број: 10-37-12903/13, од 28.5.2014. године),

- да је рјешењем Кантоналног министарства, број: 10-37-12903/13, од 28.5.2014. године, одређено брисање дијела дјелатности који се односи на зубну технику,

- да је лице овлашћено заступање Подносиоца захтјева у правном промету у земљи и у спољнотрговинском пословању Бајек Мохамед-Саид из Сарајева, Техерански трг бр. 6/7, 71 000 Сарајево, директор Установе, без ограничења овлашћења,

- да је на основу регистроване дјелатности Подносилац захтјева у периоду од 2006. до средине 2011. године закључио 27 уговора са различитим привредним друштвима о обављању санитарних прегледа, те обављао санитарне прегледе и издавао санитарне књижице,

- да је под притиском инспекцијских органа и инспектората који су вршили контролу највећи број тих уговора отказан, јер је привредним субјектима сугерисано да се санитарни прегледи обављају у јавноздравственим установама, те су им упућиване и озбиљне пријетње санкцијама ако тако не поступе,

- да је Рјешењем Конкурентског савјета, број: 04-26-4-007-72-П/13, од 17.4.2014. године, утврђено да Федерално министарство здравства, Титова ул. бр. 9, 71 000 Сарајево, одредбама члана 7. став (1) алинеја 5. Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности (“Службене новине Федерације БиХ”, број 69/12) спречава, ограничава и нарушава тржишну конкуренцију на тржишту здравственог надзора над запосленим лицима на подручју Федерације Босне и Херцеговине ограничавањем и контролом тржишта, што представља забрањени споразум у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији,

- да је након доношења рјешења Конкурентског савјета Подносилац захтјева наставио са обављањем санитарних прегледа и издавањем санитарних књижица до 1.10.2014. године, када је Кантонална управа за инспекцијске послове - Инспекторат санитарне, здравствене и фармацеутске инспекције, под бројем: УП-1-14-10-37-1470/14, донио Рјешење, којим се забрањује Подносиоцу захтјева обављање прегледа на клиношоштво, односно здравствени надзор над клиношоштима, запосленим и другим лицима у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести,

- да је из образложења наведеног рјешења Кантоналне управе за инспекцијске послове јасно да се под овим подразумијева забрана обављања санитарних прегледа и издавања санитарних књижица, а из уводног дијела да је правни однос доношења Правилник о измјени правилника, који је донесен одмах након доношења Рјешења Конкурентског савјета, број: 04-26-3-007-72-П/13, од 17.4.2014. године,

- да је Федерална управа за инспекцијске послове, као другостепени орган, донијела коначно рјешење којим се приватним здравственим установама ЗУ САНАСА, Приватној здравственој установи “E-Style” Сарајево и Поликлиници “Mimo medical” Сарајево забрањује обављање санитарних прегледа,

- да је Федерално министарство само формално поступило по Рјешењу Конкурентског савјета и о томе обавијестило Конкурентски савјет, а суштински је наведеном одредбом Правилника на другачији начин формулисало спорну одредбу и поново искључило приватне здравствене установе из дјелатности обављања санитарних прегледа и издавања санитарних књижица,

- да је Подносилац захтјева дошао до сазнања да је федерални министар здравства 22.5.2014. године, актом број: 01-37-2953/14, упутно Кантону Сарајево, Кантоналној управи за инспекцијске послове акт у коме на 6. страни под тачком 11. даје тумачење да је оба-

вљање санитарних прегледа јавноздравствена дјелатност и да је као таква искључена из дјелатности приватних здравствених установа,

- да је став изнесен у наведеном акту супротан одредбама Закона о здравственој заштити ("Службене новине Федерације БиХ", број 46/10) и одредбама Закона о заштити становништва од заразних болести ("Службене новине Федерације БиХ", број 29/05) и да игнорише обавезујућу одлуку из Рјешења Конкурентијског савјета,

- да Закон о заштити становништва од заразних болести дозвољава приватним здравственим установама да са јавним здравственим установама обављају санитарне прегледе, који спадају искључиво у област медицинске микробиологије и паразитологије и ријеч је о релативно једноставним медицинским захватима, који су много једноставнији од оних који се обављају у стоматолошким ординацијама или у приватним здравственим установама које се баве естетском хирургијом,

- да Закон о здравственој заштити ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 46/10 и 75/13) такође не представља препреку за обављање санитарних прегледа у приватним здравственим установама, те законска рјешења садржана у одредбама чл. 2, 15, 37, 53, и 57. наведеног закона приватне и јавне здравствене установе стављају у исти положај када је ријеч о санитарним прегледима,

- да су чланом 51. став (1) Закона о здравственој заштити таксативно набројане јавноздравствене дјелатности од интереса за Федерацију, односно кантон и не могу бити предмет приватне дјелатности, те у тој групи нису наведени санитарни прегледи као дјелатност која не може бити предмет приватне дјелатности,

- да је забрањивајућа чињеница апсолутног игнорисања обавеза из члана 25. став (2) Закона о конкуренцији, којом се налаже предлагачима закона и других прописа да доставе приједлоге закона ради давања мишљења о њиховој сагласности са Законом, па тако ни један од предметних правилника, а ни Закон о здравственој заштити није достављен Конкурентијском савјету у складу са наведеном законском обавезом,

- да све наведено има за последицу ускраћивање права на рад приватним здравственим установама у оквиру регистроване дјелатности, материјалну штету и евидентан покушај спречавања било какве конкуренције на тржишту,

- да се разлози за овакво поступање могу наћи у чињеници да санитарни прегледи представљају законску обавезу за одређене групе запослених, да се периодично понављају, а послодавац је обавезан да их плаћа, што на крају представља сигуран извор прихода,

- да нема стручно медицинских разлога да приватне здравствене установе не обављају санитарне прегледе, а свако наметање рјешења у Правилнику, којим се приватне здравствене установе искључују из обављања санитарних прегледа и издавања санитарних књижица, у директној је супротности са одредбама Закона и спречава, ограничава и нарушава тржишну конкуренцију на тржишту здравственог надзора над запосленим лицима на подручју Федерације Босне и Херцеговине ограничавањем и контролом тржишта, што представља забрањени споразум у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона.

Надаље, Подносилац захтјева 21.5.2015. године, под бројем: 06-26-3-40-5-П/14, у трећој допуни наводи сљедеће:

- да још једном наглашава чињеницу да санитарни прегледи нису дјелатност епидемиолошке службе, него микробиолошке лабораторије, па нема основа да се приватним здравственим установама забрањује обављање санитарних прегледа, са позивањем на одредбе члана 51. став (1) Закона о здравственој заштити, којим се прописује да јавноздравствена дјелатност епидемиологије не може бити предмет приватне дјелатности,

- да нема основа да се обављање санитарних прегледа забрањује приватним здравственим установама са позивањем на став (2) истог члана Закона, јер се подзаконским актом, правилником, не може сужавати обим права утврђен законом,

- да у прилогу доставља мишљења која су дали еминентни стручњаци из области медицине: проф. др Фахрија Башић, специјалиста микробиолог; мр sc. др Споменка Јањић, специјалиста микробиологије и паразитологије, и др. Миле Кривокућа, специјалиста медицине рада.

Др Фахрија Башић, специјалиста микробиолог, наводи сљедеће:

- да санитарни прегледи запослених имају за циљ откривање клицоноштва, тј. асимптоматског присуства микроорганизама који би се, обављањем радних задатака клицоноше могли пренијети на друге и изазвати заразан болест или се намножити у намирницама и изазвати тровање храном,

- да се ови прегледи обављају узимањем и микробиолошким анализом дефинисаних узорака (брис грла, носа, фецес) у одређеним временским интервалима, приликом периодичног здравственог прегледа радника/запосленог у релевантним дјелатностима обавезно, а за друге дјелатности по процјени лекара,

- да се на основу обављеног микробиолошког прегледа узорака издаје налаз, који заједно са захтијеваним прегледима (преглед

коже на присуство инфекције, преглед плућа и сл.) служи за издавање санитарне књижице запосленом,

- да се методологија изолације и идентификације тражених узрочника заразних болести обавља на идентичан начин као и изолација и идентификација истих узрочника у сврху прегледа болесника, па је може обављати сваки специјалиста микробиолог,

- да је задатак епидемиолошке дјелатности да на основу резултата рада микробиолошке службе утврди извор инфекције и начин преношења, те да утврди мјере за сузбијање и спречавање ширења заразних болести,

- да се епидемиолошка дјелатност користи аналитичком, математичком, статистичком и биолошким методом рада, односно њена се сврха огледа нарочито у надзору и обради података добијених радом микробиолошке службе.

Мр sc др Споменка Јањић, специјалиста микробиологије и паразитологије, наглашава и да се методологија и идентификација тражених узрочника заразних болести обавља на идентичан начин као изолација и идентификација истих узрочника у сврху прегледа болесника, те је може обављати сваки специјалиста микробиолог. Ако се код радника који подлијежу здравственом надзору утврди присуство тражених узрочника заразних болести, он се удаљава са радног мјеста и прописује му се одговарајућа терапија, а на посао се враћа након елиминације узрочника.

Мр sc др Споменка Јањић још наглашава да је недостатак ових прегледа тај што је присуство тражених узрочника заразних болести могуће утврдити само за узорак који је дат на анализу, а свако лице може постати клицоноша већ сљедећи дан и на тај начин постаје извор инфекције за друго лице.

Др Миле Кривокућа, специјалиста медицине рада, наводи између осталог сљедеће:

- да је медицина рада превентивна медицинска дисциплина, која се бави заштитом здравља запослених, тј. радника различитих профила,

- да је циљ тих превентивних прегледа, у које спадају: претходни - прије уласка на посао, систематски и периодични, откривање почетног оштећења здравља радника,

- да након евентуалног откривања оштећења слиједи наставак медицинског третмана, односно додатно испитивање, лијечење и медицинска рехабилитација, те се на крају пројектује радна способност,

- да, с обзиром на то да медицина рада обухвата различите профиле радника, према занимањима, утолико и медицинска дјелатност обухвата шири дијапазон медицинских технологија,

- да су претходни љекарски прегледи важни да радник уђе здрав на рад,

- да је циљ санитарног прегледа да се утврди да ли радник болује од заразних болести или је евентуално клицоноша,

- да се санитарни преглед обавља непосредним прегледом радника, коришћењем микробиолошко-паразитског испитивања узорка бриса носа и грла и столице у лабораторији, а што према медицинској технологији представља једноставан и погодан лабораторијски поступак, чији је једини циљ да се утврди да ли ће се из узорка узетог од пацијента на подлози изоловати бактерије, дакле, да се утврди да ли је позитиван или негативан на клицоноштво или на бактерије,

- да се крај санитарног прегледа региструје у санитарну књижицу, на начин да се уписује резултат налаза - да ли је радник здрав или није,

- да, ако је налаз негативан, то значи да је радник здрав и није клицоноша, па се враћа на радно мјесто,

- да, ако је налаз позитиван, то значи да радник није здрав, санитарна књижица се не издаје, радник се удаљава са радног мјеста, пријављује се заводу за јавно здравство, те упућује на даљи медицински третман на терапију, а након лијечења јавља се на поновну контролу у микробиолошко-паразитолошку лабораторију.

У складу са наведеним, Подносилац захтјева сматра да Федерално министарство здравства одредбама члана 1. Правилника о измјени Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности ("Службене новине Федерације БиХ", број 39/14) спречава, ограничава и нарушава тржишну конкуренцију на тржишту здравственог надзора над запосленим лицима на подручју Федерације Босне и Херцеговине ограничавањем и контролом тржишта, што представља забрањени споразум у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона, те тражи да се рјешењем Конкурентијског савјета Федерално министарство здравства обавезе да усклади одредбе Правилника са Законом о конкуренцији на начин да и приватне здравствене установе могу обављати санитарне прегледе и издавати санитарне књижице.

На основу документације достављене уз Захтјев, Конкурентијски савјет је оцијенио да повреде Закона на које Подносилац захтјева указује није могуће утврдити без спровођења поступка, те је, у складу са чланом 32. став (2) Закона, 27.5.2015. године, под бројем 06-26-3-40- 8-П/14, донио Закључак о покретању поступка (у даљем тексту: Закључак).

У складу са чланом 33. Закона, Конкурентијски савјет је Захтјев и Закључак, актом број: 06-26-3-40-13-П/14, од 28.5.2015. године, доставио Федералном министарству на одговор.

У вези са наведеним Федерално министарство је поднеском запримљеним 10.6.2015. године, под бројем: 06-26-3-40-14-П/14, тражило од Конкурентијског савјета продужење рока за достављање одговора на Захтјев и Закључак, што је Конкурентијски савјет и одобрио актом број: 06-26-3-40-15-П/14, од 17.6.2015. године, након чега је Федерално министарство Конкурентијском савјету доставило тражени одговор, поднеском запримљеним 24.6.2015. године, под бројем: 06-26-3-40-16-П/15.

Федерално министарство у свом одговору у цијелости пориче чињеничне наводе Подносиоца захтјева и оспорава правну основаност приједлога да се утврди постојање забрањеног споразума из члана 4. став (1) тачка б) Закона у одредби члана 1. Правилника о измјени Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности, те предлаже да се Захтјев одбије као неоснован.

У вези са наведеним Подносиоца захтјева, Федерално министарство у битном наводи следеће:

- да је неспорно да је Рјешењем Конкурентијског савјета, број: 04-26-3-007-П/13, од 17.4.2014. године, које је донијето у поступку покренутом по захтјеву ПЗУ Приватна здравствена установа "E-Style" Сарајево у тачки 1. Рјешења утврђено да Министарство одредбом члана 10. Правилника о начину обављања здравствених прегледа лица под здравственим надзором ограничава и нарушава тржишну конкуренцију на тржишту здравствених прегледа лица која подлијежу здравственом надзору на територији Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", број 20/08) ограничава и контролише тржиште, што представља забрањени споразум у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији, те је тачком 2. побјијаног рјешења одредба члана 10. цитираног Правилника ништавна у смислу члана 4. став (2) Закона,

- да је наложено Министарству да у року од 30 дана од дана пријема наведеног рјешења усклади одредбе Правилника о начину обављања здравствених прегледа лица под здравственим надзором на начин да се избрише или измјени одредба члана 10. у смислу да нема услова да здравствене прегледе лица које подлијежу здравственом надзору прије заснивања радног односа и током запошљавања обављају здравствене установе које имају организовану хигијенско-епидемиолошку службу,

- да је тачком 4. побјијаног рјешења утврђено да се одредбама члана 7. став (1) алинеја 5. Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности ("Службене новине Федерације БиХ", број 69/12) спречава, ограничава и нарушава тржишну конкуренцију на тржишту здравственог надзора над запосленим лицима у Федерацији БиХ, ограничава и контролише тржиште, али није наложена измјена, односно брисање цитиране одредбе Правилника,

- да, иако Конкурентијски савјет није наложио никакву мјеру у вези са Правилником о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности, Федерално министарство је донијело Правилник о измјени Правилника,

- да је Федерално министарство у цијелости поступило по наложеним мјерама из цитираног Рјешења Конкурентијског савјета, о чему је обавијестило Конкурентијски савјет актима Федералног министарства, број: 01-37-3196-1/14, од 21.5.2014. године, и број: 07-14-4879/14, од 24.7.2014. године,

- да је против Рјешења Конкурентијског савјета број: 04-26-3-007-72-П/13 од 17.04.2014. године Федерално министарство у року покренуло управни спор код Суда Босне и Херцеговине, који још није окончан,

- да, иако предмет поступка нису одредбе Закона о здравственој заштити, које су основ за доношење Правилника о измјени Правилника, мора се истаћи да правна запрека да Подносилац захтјева обавља дјелатност санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и друге обавезне здравствене прегледе, у складу са законом, произилази из одредби члана 36. Закона о здравственој заштити, а у вези са чланом 15. став (2) тачка 4. и чланом 51. Закона о здравственој заштити,

- да одредба члана 36. став (1) Закона гласи: "Специфична здравствена заштита радника обухвата предузимање мјера из члана 15. овог закона, осим мјера предвиђених у ставу (2) т. 4. и 6. истог члана овог закона.",

- да је одредбама члана 15. став (1) Закона о здравственој заштити утврђено следеће: "Мјере специфичне здравствене заштите које мора осигурати послодавац с циљем стварања услова за заштиту здравља запосленика на радном мјесту и подстицања здравствено одговорног понашања, усмјерене су на провођење:

1) мјера за спречавање и откривање професионалних болести, спречавање повреда на раду и пружање одговарајуће прве помоћи,

2) мјера за заштиту здравља запосленика који су на радном мјесту изложени посебним опасностима за здравље,

3) мјера здравствене заштите прописаних посебним прописима.",

- да је одредбама члана 15. став (2) утврђено: "Ради провођења мјера из става (1) овог члана, послодавац организује и обезбјеђује из својих средстава здравствену заштиту запослених која обухвата најмање:

1. Лијечничке прегледе ради утврђивања способности за рад по налогу послодавца,

2. Провођење мјера за спречавање и рано откривање професионалних болести, болести у вези са радом и спречавање повреда на раду,

3. Превентивне прегледе запослених (претходне, периодичне, контролне и циљане прегледе) у зависности од пола, узраста и услова рада, као и појаву професионалних болести, повреда на раду и хроничних болести,

4. Санитарне прегледе ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и друге обавезне здравствене прегледе, у складу са законом....",

- да су за одлучивање у поступку који се води пред Конкурентијским савјетом релевантне и одредбе члана 51. Закона, које гласе: "Јавноздравствене дјелатности социјалне медицине, епидемиологије и хигијене које су од интереса за Федерацију односно кантон, хитна медицинска помоћ; дјелатност хетерологне трансплантације органа и ткива и аутологне трансплантације коштане сржи, прикупљање, тестирање, прерада и дистрибуција крви и крвних састојака, вјештачка оплодња, ако није у питању даривање сјемена од супруга; патологија изузев патохистолошке дјелатности; судска медицина и мртвозорничка дјелатност, не могу бити предметом приватне дјелатности.

Обим и врста јавноздравствене дјелатности из става (1) овог члана, а која не може бити предметом приватне дјелатности, ближе ће бити одређени правилником федералног министра.",

- да се слиједом наведеног јавноздравствена дјелатност или дјелатност јавног здравља обавља кроз организацију хигијенско-епидемиолошких служби и завода за јавно здравство у Федерацији Босне и Херцеговине, а како је то наведено у члану 45. став (2) Закона, који гласи: "Дјелатност јавног здравства институционално се обавља кроз организацију хигијенско-епидемиолошких служби и завода за јавно здравство у Федерацији.",

- да је у вези с тим Закон о здравственој заштити дјелатност обављања санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и друге обавезне здравствене прегледе, у складу са законом, прецизирао као дјелатност коју обављају домови здравља и завода за јавно здравство у Федерацији БиХ, како слиједи:

• домови здравља, у складу са чланом 84. став (5) Закона о здравственој заштити,

• завод за јавно здравство кантона у складу са чланом 119. став 3. алинеја 8. Закона о здравственој заштити, у којој је прецизирано да завод: "врши здравствени надзор над клицоношама, запосленима и другим лицима у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести.",

• Завод за јавно здравство Федерације БиХ у складу са чланом 116. став (1) алинеја 9, којим је прецизирано да овај федерални завод: "прати и анализира епидемиолошко стање, предлаже, организује, проводи и евалуира превентивне и противепидемијске мјере у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести",

- да се наведена одредба члана 116. став (1) алинеја 9. и одредба члана 119. став (3) алинеја 8. Закона о здравственој заштити, којом се одређује дјелатност Федералног и кантоналних завода за јавно здравство у области обављања санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести, треба посматрати у контексту одредбе члана 11. тачка 7. Закона о заштити становништва од заразних болести ("Службене новине Федерације БиХ", број 29/05), којом је као посебна превентивна мјера за спречавање и сузбијање заразних болести наведен и здравствени надзор над клицоношама, запосленима и другим лицима, те да наведени здравствени надзор подразумијева провођење здравствених санитарних прегледа над лицима стаљеним под здравствени надзор, а у смислу чл. 30. и 31. истог Закона,

- да из цитираних законских одредаба недвосмислено произилази да санитарне прегледе ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести, у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и друге обавезне здравствене прегледе, у складу са законом, могу обављати само јавноздравствене установе, односно да приватне установе не могу обављати поједине дјелатности, међу којима је изричито наведено да не могу обављати дјелатност епидемиологије од интереса за Федерацију БиХ, односно кантоне, Подносилац захтјева - као приватна здравствена установа,

- да забрана да приватне здравствене установе обављају дјелатности санитарних прегледа из члана 15. став (2) тачка 4. Закона о здравственој заштити произилази директно из Закона,

- да то значи да одредбама Правилника на које указује Подносилац захтјева није успостављено ограничење које Подносилац захтјева жели поништити, нити се било каквим измјенама Правилника може укинути или суспендовати Законом успостављена забрана,

- да је правилник подзаконски акт, који може ближе разрађивати и прецизирати примјену и провођење закона, али не може уређивати права и обавезе на начин који је супротан закону,

- да је, ради наведеног, Федерално министарство, иако то није било наложено Рјешењем Конкурентног савјета, број: 04-26-3-007-072-II/13, од 17.4.2014. године, приступило и измјени Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности, те тиме у члану 7. став (1) алинеја 5. само прецизирано законске одредбе, и то члан 15. став (2) тачка 4, члан 36. став (1) и члан 51. Закона о здравственој заштити, а из којих произилази да наведено више није предмет приватне здравствене дјелатности,

- да се у конкретном не ради ни о каквим "козметичким примјенама", како наводи Подносилац захтјева, већ о упућивању на законске одредбе из којих јасно проистиче забрана обављања санитарних прегледа у оквиру специфичне здравствене заштите, односно од стране приватних здравствених установа,

- да из изложеног произилази да би се само евентуалном измјеном одредаба члана 15. став (2) тачка 4, члана 36. став (1) и члана 51. Закона о здравственој заштити могла укинути забрана да приватне здравствене установе регистроване за специфичну здравствену заштиту обављају дјелатности санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести, у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и друге обавезне здравствене прегледе, у складу са законом, а што је у искључивој надлежности Парламента Федерације БиХ,

- да не треба посебно истицати значај спровођења мјере здравственог надзора над клицоношама, запосленим и другим лицима са аспекта заштите јавног здравља становништва, а посебно са аспекта спречавања настанка и сузбијања ширења бројних заразних болести утврђених Законом о заштити становништва од заразних болести,

- да се ова мјера спроводи над лицима запосленим у производњи и промету намирница, снабдијевању становништва питком водом, образовним и другим установама, запосленим у здравственим установама и приватним праксама, социјалним и образовним установама и приватним праксама, социјалним и образовним установама, у институцијама које раде у производњи, опремању и издавању лијекова, у објектима за пружање хигијенске његе становништва и у производњи и промету козметичких средстава,

- да то подразумева да је обављање превентивно санитарних прегледа радника посебна мјера заштите од заразних болести, а никако специфична заштита радника, јер се не ради о специфичним условима рада, него о врсти занимања која угрожавају јавно здравље,

- да је у ранијем Закону о здравственој заштити из 1997. године, тачније у члану 23. тачка 6. у садржају специфичне здравствене заштите, било укључено и обављање превентивно санитарних прегледа радника који се обавезно спроводе ради заштите околине, заштите потрошача, односно корисника и других обавезних здравствених прегледа,

- да су овако постављену специфичну здравствену заштиту, према ранијем закону из ове области, обављале здравствене установе регистроване за специфичну здравствену заштиту, односно специјалиста медицине рада у приватној пракси, а у смислу члана 24. наведеног закона,

- да је у складу са новим Законом о здравственој заштити из садржаја специфичне здравствене заштите искључено обављање санитарних прегледа, а како је то јасно прецизирано чланом 15. став (2) тачка 4, чланом 36. став (1) и чланом 51. Закона, а то значи да у складу са чланом 36, а у вези са чланом 15. став (2) тачка 4. Закона, наведени санитарни прегледи више нису дио специфичне здравствене заштите радника, па према томе ни дио дјелатности специјалиста медицине рада у приватној пракси, те с тим у вези не могу их обављати здравствене установе специфичне здравствене заштите, нити специјалисти медицине рада у приватној пракси,

- да су наведена правна рјешења у члану 36, а у вези са чланом 15. став (2) тачка 4. Закона о здравственој заштити, базирана на досадашњим искуствима у пракси здравственог сектора, јавноздравственим потребама, листи најчешћих заразних болести које се појављују код становништва Федерације БиХ, као и њиховим узорцима, а што је објављено у извјештајима о здравственом стању становништва Федерације БиХ, које израђује Завод за јавно здравство Федерације БиХ за сваку календарску годину, а усваја Парламент Федерације БиХ,

- да неопходност Законом прописаних ограничења потврђује и регулаторна пракса земаља, а које су као чланице Европске уније, биле обавезне своје прописе усагласити са одговарајућом регулативом Европске уније,

- да се у члану 28. Закона о заштити становништва од заразних болести Републике Хрватске ("Народне новине Републике Хрватске", бр. 79/70, 113/08 и 43/09) наводи да се здравствени прегледи лица стављених под здравствени надзор обављају у заводима за јавно здравство жупанија, односно града Загреба и у Хрватском заводу за јавно здравство,

- да су у Републици Словенији за наведено задужени јавни здравствени заводи, који обављају хигијенско епидемиолошку и здравствено еколошку дјелатност и који имају запосленог здравственог радника специјалисту хигијене, те који за то имају и посебно овлашћење министарства здравства,

- да из изложене праксе земаља у окружењу, Републике Хрватске и Републике Словеније, а које су чланице Европске уније, јасно произилази да су и правна рјешења утврђена у Федерацији БиХ на идентичан начин,

- да су тачни наводи да је Федерално министарство, поступајући по питању Кантоналне управе за инспекције Сарајево дало објашњење прописа који су из његове надлежности, али нису тачни наводи да је Федерално министарство својим одговором преузело надлежност Парламента Федерације БиХ који је задужен за аутентично тумачење одредби закона,

- да, у односу на издате мјере забране од стране кантоналне и Федералне инспекције, а које су, према наводима Подносиоца захтјева, забрањивале обављање санитарних прегледа од приватних здравствених установа, јер им је "сугерирано да санитарне прегледе обављају јавноздравствене установе, те су упућиване и озбиљне пријетње санкцијама", наводе да су инспекцијски органи независни и самостални у свом раду у складу са Законом о инспекцијама Федерације БиХ ("Службене новине ФБиХ", број 69/05), што значи да инспекција поступа у складу са законом,

- да је Федерална управа инспекција, као другостепенни орган, донијела коначна рјешења којима се Поликлоници САНАСА, ПЗУ "E-Style" и Поликлоници "Mimo medical" забрањује обављање санитарних прегледа,

- да наведена забрана проистиче из одредби члана 15. став (2) тачка 4, члана 36. став (1) и члана 51. Закона о здравственој заштити, а да Федералном министарству није познато да ли је Подносилац захтјева заштиту затражио код надлежног суда,

- да из рјешења Министарства здравства Кантона Сарајево јасно произилази да је Подносиоцу захтјева одобрено обављање дјелатности медицине рада и микробиолошко-паразитолошке лабораторије, а не дјелатност санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести, у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и други обавезни здравствени прегледи, у складу са законом,

- да навођење мишљења еминентних стручњака: проф. др Фахрије Башића, специјалисте микробиолога, mr sc. dr Споменке Јањић, специјалисте микробиологије и паразитологије, и др Миле Кривокуће да санитарни прегледи нису дјелатност епидемиолошке службе, него микробиолошких лабораторија, не стоји,

- да је одредбама Правилника о начину обављања здравствених прегледа лица под здравственим надзором ("Службене новине ФБиХ", бр. 20/08 и 39/14) прецизно регулисан садржај здравствених прегледа лица под здравственим надзором,

- да се узимање материјала и бактериолошки прегледи раде у микробиолошким лабораторијама здравствених установа, а чине само дио комплетног здравственог прегледа лица под здравственим надзором, који је мултидисциплинарни јавноздравствени преглед (епидемиолошки, микробиолошки) и никако није само дјелатност микробиолошке лабораторије,

- да индикације за обављање санитарних прегледа постављају љекари специјалисти епидемиологије, с обзиром на то да се преглед врши ради заштите становништва од заразних обољења, а не љекари специјалисти микробиологије, који су само дио тима који обавља предметне прегледе,

- да Подносилац захтјева није ускладио своју дјелатност са новим Законом о здравственој заштити из 2010. године, те стога и незаконито обавља дјелатност пружања санитарних прегледа,

- да се у конкретном не ради о усклађивању са одредбама Правилника, него о усклађивању са одредбама Закона, којим је изричито прописано да приватне здравствене установе које обављају специфичну здравствену заштиту, у које спада и Подносилац захтјева, не могу обављати дјелатност санитарних прегледа,

- да се тржиште здравствених услуга у овој области у Федерацији БиХ не формира по законима либералног тржишта, него је његово формирање у надлежности државних институција, а то је Парламент Федерације БиХ, а критеријуми су првенствено базиран на здравственим потребама становништва и заштити јавног здравља становништва,

- да је према законским одредбама надлежност Конкурентног савјета заштита и промоција тржишне конкуренције у Босни и Херцеговини, а како се тржиште здравствених услуга

не утврђује на основу дјеловања тржишних законитости, да Конкурenciјски савет није надлежан за доношење одлука којим се утврђује пружање здравствених услуга на територији Федерације Босне и Херцеговине, а с циљем заштите јавног здравља становништва у Федерацији БиХ,

- да наведене услуге нису обичне тржишне услуге, те би увођење елемената либералног тржишта у пружању здравствених услуга могло имати несагледиве последице на живот и здравље становништва, нарочито када је ријеч о заштити становништва од заразних болести, које, када се појаве, не познају ни границе ентитета, а ни границе државе,

- да је једино Парламент Федерације БиХ надлежан да законима из ове области регулише заштиту јавног здравља становништва Федерације БиХ, те су у вези с тим прихваћена правна рјешења у новом Закону о здравственој заштити, који су санитарне прегледе запослених и другог становништва искључили из садржаја специфичне здравствене заштите и укључили у садржај јавноздравствене дјелатности,

- да, опреза ради, истиче да се Федерално министарство не може сматрати привредним субјектом из члана 4. став (1) Закона,

- да су од битног значаја становишта која заузимају Европски суд правде и Европска комисија у примјени прописа који се односе на заштиту конкуренције, јер на такав закључак упућује и одредба члана 43. став (7) Закона о конкуренцији, којим је утврђено да ће Конкурenciјски савет у доношењу својих одлука имати у виду становиште и праксу наведених европских институција,

- да у вези са наведеним указује на праксу Европског суда у случају Вауер (Т-41/96, спојени случајеви Ц-2/01 и 3/01), гдје Суд јасно одређује да је “концепт споразума, фокусиран на постојање сагласности воља између најмање двије стране, а да су унилатералне мјере привредног субјекта предмет рестрикције само ако субјекат има доминантан положај на тржишту,

- да је од значаја и пракса Европског суда правде, којом је узет јасан став да се “правила о конкуренцији не примјењују на активности које су повезане са вршењем јавне функције“ (случај Wouters, Ц-309/99, параграф 5),

- да је федерални министар здравства приликом доношења оспораваног правилника поступао на основу законских овлашћења, са јасним циљем заштите јавног здравља, а у оквиру вршења јавне функције,

- да не види никакву повезаност рјешења Конкурenciјског савета на која се позива Подносилац захтјева са поднијетим Захтјевом, изузев Рјешења Конкурenciјског савета, број: 04-26-3-007-72-И/13, од 17.4.2014. године, по захтјеву “Е-Style” Сарајево против Федералног министарства,

- да Подносилац захтјева наводи да одредба члана 7. став (1) алинеја 5. Правилника о измјени Правилника има обилежја забрањеног споразума из члана 4. став (1) тачка б) Закона, при томе занемарујући да је наведени Правилник донијет на основу Закона о здравственој заштити, а који јасно прописује да садржај специфичне здравствене заштите више не обухвата обављање санитарних прегледа запослених лица и становништва, те да је то сада предмет јавноздравствене дјелатности,

- да нема сумње да забрана да приватне здравствене установе регистроване за специфичну здравствену заштиту обављају дјелатност санитарних прегледа произилази директно из члана 36. став (1), а у вези са чланом 15. став (2) тачка 4. Закона о здравственој заштити,

- да то значи да одредбама Правилника на које указује Подносилац захтјева није успостављено ограничење које Подносилац захтјева жели поништити, нити се било каквим измјенама Правилника може укинути или суспендовати Законом успостављена забрана,

- да је правилник подзаконски акт који може ближе разрађивати и прецизирати примјену и провођење закона, али не може уређивати права и обавезе на начин који је супротан закону,

- да би се само евентуалном измјеном одредби Закона о здравственој заштити могла укинути забрана да приватне здравствене установе регистроване за специфичну здравствену заштиту обављају дјелатност санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и друге обавезне здравствене прегледе, у складу са законом, а што је у искључивој надлежности Парламента Федерације БиХ.

Имајући у виду изложено чињенично стање и релевантне правне аспекте на које је у одговору указано, Федерално министарство предлаже да Конкурenciјски савет након спроведеног поступка, донесе рјешење којим ће приједлог Подносиоца захтјева бити одбијен као неоснован, те да Конкурenciјски савет обавезе Подносиоца захтјева да Федералном министарству надокнади трошкове овог поступка.

Конкурenciјски савет је актом број: 06-26-3-40-17-И/14, од 1.7.2015. године, Подносиоцу захтјева доставио одговор Федералног министарства, са роком за изјашњење од 7 (седам) дана.

Подносилац захтјева је доставио изјашњење поднеском запримљеним под бројем: 06-26-3-40-18-И/14, од 13.7.2015. године, у ком наводи, између осталог, следеће:

- да Подносилац захтјева у цијелости остаје код Захтјева за покретање поступка и навода изнесених у Захтјеву и допуна које се односе на Захтјев,

- да се може запознати да је Федерално министарство сагласно са Подносиоцем захтјева да је једна од одлучних одредаба за доношење одлуке по захтјеву члан 51. став (1) Закона о здравственој заштити, у коме су таксативно набројане јавноздравствене дјелатности које не могу бити предмет приватне дјелатности, те да међу набројаним дјелатностима нема санитарних прегледа, а они се не могу поистовијетити са дјелатношћу епидемиологије,

- да Федерално министарство код доношења оспораваног правилника, позивајући се на став (2) члана 51. предметног закона, супротно одредбама става (1) истог члана, проширује забрану јавноздравствене дјелатности која не може бити предмет приватне дјелатности и на санитарне прегледе,

- да је нејасан став Федералног министарства, који износи на страни 5. одговора, да забрана за приватне здравствене установе да обављају дјелатност санитарних прегледа из члана 15. став (2) тачка 4. Закона о здравственој заштити произилази директно из Закона, јер се, читајући тај став, не може извести закључак о забрани,

- да су, осим тога, недопустиве конструкције и темељење одређених забрана на основу једне тачке у Закону, без свеобухватног посматрања свих одредаба Закона које се односе на санитарне прегледе,

- да, осим наведеног у прилогу, доставља и организациону структуру Завода за јавно здравство Кантона Сарајево, из које је јасно видљиво да постоје посебне радне јединице, и то једна радна јединица за епидемиологију, а друга радна јединица за микробиологију, као доказ да се дјелатност микробиологије не може поистовијетити са епидемиологијом, односно да се микробиолошка дјелатност не мора нужно обављати у оквиру епидемиологије,

- да приватне здравствене установе не функционишу изван ланца заштите јавног здравља, јер су обавезне да у складу са Правилником о начину вођења евиденција о извршеним лабораторијским изолацијама и идентификацијама (“Службене новине ФБиХ”, број 101/12) кантоналном заводу за јавно здравство достављају извјештаје на прописаним обрасцима и на тај начин врше надзор над клицоношама, са напоменом да је тај Правилник донесен 2012. године, након доношења новог Закона о здравственој заштити из 2010. године, и поставља се питање која је његова сврха ако се приватним здравственим установама не дозвољава обављање санитарних прегледа,

- да су сва рјешења о забрани обављања санитарних прегледа од стране приватних здравствених установа предмет управних спорова који су у току, а да приватне здравствене установе за то врјеме трпе огромне штете док обвезници обављање санитарних прегледа, умјесто износа од 20,00 КМ, исте санитарне прегледе у јавним здравственим установама плаћају од 40,00 до 50,00 КМ.

Подносилац захтјева такође наводи да остаје код свих навода који су раније дати у предмету који се водио по захтјеву ПЗУ “Е-Style” против Федералног министарства, који доставља у прилогу (поднесак од 3.2.2014. године,) у ком се наводи, између осталог, следеће:

- да је јасно да Федерално министарство са Заводом за јавно здравство ФБиХ претендира да буде једини предлагач и тумач прописа из области здравства, са циљем да једино јавне здравствене установе обављају санитарне прегледе, наводно само у интересу јавног здравља, како се наводи, а нити једног тренутка се не коментарише о новцу послодавца, односно грађана који се издваја за те намјене,

- да се не покушава чак ни објаснити неспорна чињеница 100% скупљега санитарног прегледа у јавних установама, јер се санитарни прегледи чине као сасвим сигуран, трајан извор прихода кад имате законску обавезу послодавца да уговара и плаћа санитарне прегледе само ако успијете обезбиједити ексклузивно право на обављање тог посла,

- да проблем настаје прије свега због чињенице што правилници и по својој номотехничкој задаји треба само да појашњавају утврђена законска рјешења, да буду проведбени пропис, а у конкретном случају они су искористићени да се у њих унесу и нова рјешења која су по својој суштини у супротности са интенцијом закона да приватни и јавни сектор у овом дијелу здравствене дјелатности има равноправан приступ тржишту.

Наведено изјашњење Подносиоца захтјева достављено је Федералном министарству 11.9.2015. године актом број: 06-26-3-40-19-И/14.

5. Релевантно тржиште

У складу са чланом 3. Закона и чл. 4. и 5. Одлуке о утврђивању релевантног тржишта (у даљем тексту: Одлука), релевантно тржиште одређује се као тржиште одређених производа који су предмет обављања дјелатности на одређеном географском тржишту.

Према одредби члана 4. Одлуке, релевантно тржиште производа обухвата све производе и/или услуге које потрошачи сматрају

међусобно замјенивим с обзиром на њихове битне карактеристике, квалитет, намјену, цијену или начин употребе.

Према одредби члана 5. Одлуке, релевантно географско тржиште обухвата целокупну или значајан дио територије Босне и Херцеговине на којој привредни субјекти дјелују у продаји и/или куповини релевантног производа и/или услуге под једнаким или довољно уједначеним условима и који то тржиште битно разликују од услова конкуренције на сусједним географским тржиштима.

Релевантно тржиште услуга предметног поступка јесте тржиште здравственог надзора над клицоношама, запосленим и другим лицима.

Релевантно тржиште предметног поступка јесте тржиште здравственог надзора над клицоношама, запосленим и другим лицима у Федерацији Босне и Херцеговине, будући да се одредбе Правилника о измјени Правилника примјењују само на подручју Федерације Босне и Херцеговине.

Слиједом наведеног, Конкурентијски савјет је утврдио да у предметном поступку релевантно тржиште представља тржиште здравственог надзора над клицоношама, запосленим и другим лицима у Федерацији Босне и Херцеговине.

6. Усмена расправа

Будући да се у предметном поступку ради о странкама са супротним интересима, Конкурентијски савјет је, у складу са чланом 39. став (1) Закона, заказао усмену расправу, која је одржана 22.10.2015. године у просторијама Конкурентијског савјета уз присуство заступника Подносиоца захтјева и Федералног министарства.

Подносиоца захтјева заступао је овлашћени пуномоћник адвокат Един Х. Хрњић.

На усменој расправи Федерално министарство заступали су пуномоћници Сњежана Боднарук, секретар Федералног министарства, др. mr sc. dr Сенад Хусеинагић и адвокат Цемил Сабрихафизовић.

Подносилац захтјева изјаснио се да у цијелости остаје код поднесеног Захтјева, наводи из допуне Захтјева и других поднесака достављених до одржавања расправе и у битном наводи следеће:

- да се суштина Захтјева односи на отклањање препрека за обављање санитарних прегледа од стране приватних здравствених установа, а чему је препрека наведена одредба Правилника,

- да је за цијеловито посматрање овог питања нужно подсетити се на правну позицију односно правну регулативу која се односи на санитарне прегледе у посљедњих десетак година,

- да су у вријеме важења Закона о здравственој заштити из 1997. године према сазнањима Подносиоца захтјева санитарне прегледе обављале три приватне здравствене установе из Сарајева, и то ПЗУ „E-Style“, ПЗУ „Mimo medical“ и Подносилац захтјева САНАСА из Сарајева,

- да су након доношења новог Закона о здравственој заштити 2010. године наведене здравствене установе наставиле са обављањем санитарних здравствених прегледа,

- да је након ступања на снагу одредаба Правилника о измјени Правилника и након низа усмених реписки надлежне инспекције тј. након готово десет година приватним здравственим установама забрањено обављање санитарних прегледа,

- да се може поново закључити да Закон о здравственој заштити није препрека за обављање санитарних прегледа, него је то сада Правилник о измјенама Правилника о обиму и врсти јавно здравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности, а који је донесен након доношења предметног Рјешења Конкурентијског савјета по Захтјеву ПЗЗ „E-Style“,

- да ово потврђује да је то Министарство измјене Правилника извршило формално, а суштински њиховом примјеном и додатним тумачењем надлежног министра поново забрањује рад, односно обављање санитарних прегледа здравствених установа, а након тога надлежне инспекције поново доносе рјешења, па и за Подносиоца захтјева, којим се забрањује обављање санитарних прегледа, гдје је рок извршења одмах, а жалба не одлаже извршење рјешења,

- да је Подносилац захтјева уложио жалбу на наведено рјешење, а другостепени орган је врло брзо донио одлуку којом потврђује првостепено рјешење, а након тога је тужбом покренут управни спор, који је у току,

- да је сличан случај и са осталим здравственим установама, осим са приватном установом „Mimo medical“, гдје је управни спор окончан Пресудом Кантоналног суда Сарајево, број: 09 0 У 022693 14, од 14.7.2015. године, којом је тужба уважена и оспорени акт Федералне управе за инспекцијске послове поништен и предмет враћен туженом на поновни поступак (с тим у вези, у спис је уложена Пресуда Кантоналног суда Сарајево, број: 09 0 У 022693 14, од 14.7.2015. године),

- да све наведено апсолутно негира тезу Федералног министарства здравства да приватне установе не могу обављати санитарне прегледе јер је тако регулисано Законом о здравственој заштити из 2010. године, него, напротив, само зато што Федерално министарство по сваку цијену настоји обезбиједити ексклузивну позицију за јавне здравствене установе код обављања здравствених прегледа,

- да је за потпуније разумијевање захтјева поднесеног Савјету неопходно ријешити питање дефиниције санитарног прегледа, а та дефиниција није ни једним прописом званично утврђена, чак се и тај појам санитарног прегледа помиње на само два мјеста у Закону о здравственој заштити из 2010. године, и то у чл. 15. и 119. Закона, без дефинисања садржине тог појма,

- да је из тог разлога Подносилац захтјева био принуђен да се савјетује са еминентним стручњацима и њихове одговоре може свести на то да санитарни прегледи представљају технички дио посла, који се обавља у микробиолошким лабораторијама, и то узимање одређене групе узорака и њихов микробиолошки преглед, те зависно од резултата прегледа издају или не издају санитарне књижице,

- да, слиједом наведених чињеница, као и неспорне чињенице да је Подносилац захтјева регистрован за обављање дјелатности микробиолошке лабораторије, да је обављао санитарне прегледе дуго низ година и издавао санитарне књижице, сматра да не постоји ни један законом заснован разлог којим би му се забранило обављање те дјелатности,

- да су неосновани наводи да забрана обављања санитарних прегледа у приватним здравственим установама произилази из закона јер је одредбама члана 51. став 1. Закона о здравственој заштити недвосмислено утврђено које здравствене дјелатности не могу бити предмет приватне дјелатности,

- да се у наведеном члану санитарни прегледи не наводе као јавноздравствена дјелатност која не може бити предмет обављања приватне дјелатности,

- да се одредбама члана 119. став (3) Закона о здравственој заштити утврђују дјелатности које може обављати завод за јавно здравство кантона (дакле може, а не мора), а међу тим дјелатностима наводе се и санитарни прегледи, те Закон о здравственој заштити поставља могућност, али не ствара и обавезу за јавноздравствене установе да обављају јавносанитарне прегледе,

- да се поставља питање шта ако јавно здравствене установе не искористе ту могућност, а приватним установама се забрани обављање санитарних прегледа, ко ће ову дјелатност обављати,

- да се то наравно неће десити због чињенице да санитарни прегледи нису бесплатни, да је њихово обављање законска обавеза и да се периодично понављају,

- да је сада, у ситуацији кад те санитарне прегледе обављају само јавноздравствене установе, њихова просјечна цијена око 40 КМ, дакле двоструко већа од оних 20 КМ, колико је била просјечна цијена обављања санитарних прегледа од стране приватних установа, те да се мора скренути пажња и на сталну тенденцију поистовјетивања појма санитарног прегледа и дјелатности хигијенско-епидемиолошке службе, што свакако није исто,

- да се то не ради случајно јер, ако се између та два појма стави знак једнакости, онда се налази правни основ у члану 51. Закона о здравственој заштити за забрану обављања санитарних прегледа од стране приватних установа, с обзиром на то да се чланом 51. Закона дјелатност епидемиологије и хигијене сврстава у јавноздравствене дјелатности које не могу бити предмет приватне дјелатности.

Осим наведеног, а након постављених питања од стране водитеља поступка, пуномоћник Подносиоца захтјева је у битном изјавио следеће:

- да у вријеме када су приватне установе обављале санитарне прегледе оне то нису могле обављати без ангажовања доктора микробиолога, који је и надлежан да процјени ваљаност налаза, а тек ако су налази испуњавали услове, издавала се и санитарна књижица,

- да, ако би постојало нешто спорно са налазима, у том случају санитарна књижица се није издавала, а на прописаном обрасцу о резултатима се обавјештава хигијенско-епидемиолошка служба, што значи да ни тада обављање санитарних прегледа није било без надзора хигијенско-епидемиолошке службе,

- да, према достављеном мишљењу докторице Споменке Јањић, магистра наука, специјалиста микробиологије, задатак епидемиолошке дјелатности јесте да на основу резултата рада микробиолошке службе утврђује извор инфекције и начин преношења, те да утврди мјере за спречавање и ширење заразних болести, тј. да се епидемиолошка дјелатност користи аналитичком, математичком, статистичком и биолошком методом рада, односно њена сврха се огледа у надзору и обради података добивених у раду микробиолошке службе,

- да, дакле, нема препрека да се претраге изврше у микробиолошкој лабораторији у оквиру приватне здравствене установе јер претрагама управља доктор медицине, прописане специјализације за то, а сви добивени подаци достављају се хигијенско-епидемиолошкој служби на обраду јер то је законска обавеза.

Пуномоћник Подносиоца захтјева није се могао изјаснити на сва питања постављена на усменој расправи, па му је остављен рок од седам дана да достави одговор.

Пуномоћници Федералног министарства изјаснили су се да остају у цијелости код својих навода датих у одговору на Захтјев и Закључак, а нарочито указују на следеће:

- да су разумјели да је разлог за покретање овог поступка питање које гласи: да ли одредба члана 1. Правилника о измјени Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предмет приватне дјелатности представља забрањени споразум у смислу члана 4. став 1. тачка б) Закона о конкуренцији,

- да је означеном одредбом извршена измјена у члану 7. став (1) алинеја 5. Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности, која не може бити предмет приватне дјелатности,

- да спорна одредба гласи: "Дјелатност епидемиологије која не може бити предмет приватне дјелатности чини здравствени надзор над клицоношама, запосленим и другим лицима, у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести и чланом 15. став 2. тачка 4, чланом 36. став 1. и чланом 51. Закона о здравственој заштити." те, да би било ко могао разумјети значење ове одредбе, мора извршити увид у законске одредбе на које упућује ова одредба Правилника,

- да једини начин да се утврди да ли је обављање санитарних прегледа допуштено приватним здравственим установама или није допуштено јесте пажљиво читање наведених законских одредаба, а Правилник не утврђује да ли постоји забрана или не постоји забрана, него само упућује на то да ће се поступити у складу са законским одредбама, које су у Правилнику изричито означене,

- да, ако постоји таква забрана, то значи да је она прописана Законом, а ако таква забрана не постоји, то значи да је Законом допуштено да приватне здравствене установе обављају дјелатност санитарних прегледа,

- да, у случају да је Подносилац захтјева у праву, стоји му на располагању управносудска заштита против појединачних рјешења надлежних органа и инспекција пред надлежним судовима, а у уређеном Захтјеву за покретање поступка Подносилац захтјева наводи да су сва рјешења о забрани санитарних прегледа од стране приватних здравствених установа предмет управних спорова, који су у току, а да приватне здравствене установе за то вријеме трпе огромне штете,

- да је очигледно да и сам Подносилац захтјева сматра да оцјена законитости појединачних аката којим се приватним здравственим установама одређује забрана обављања дјелатности спада у надлежност редовних судова и да се остварује кроз управносудске поступке,

- да притом Подносилац захтјева, а евентуално и друге приватне здравствене установе, ако испуњавају законске услове, могу од надлежног суда добити мјеру одлагања извршења рјешења до доношења коначне пресуде и на тај начин спријечити евентуалне штете, независно од дужине трајања управног спора,

- да се појединачна рјешења којим се забрањује да приватне здравствене установе обављају дјелатност санитарних прегледа доносе на основу законских одредаба, а не на основу Правилника, те ако судови у управним споровима установе да Законом није утврђена забрана да приватне здравствене установе обављају дјелатност санитарних прегледа, они ће својим одлукама поништити донесена рјешења надлежних органа и инспекција, а за доношење таквих одлука измијењена одредба члана 7. Правилника судовима не представља било какву сметњу или ограничење,

- да се из наведених разлога стиче утисак да је Подносилац захтјева, знајући да пред Конкуренијским савјетом не може покренути поступак за оцјену законских одредаба, покренуо овај поступак како би проблематизовањем једне сасвим неутралне одредбе Правилника довео у питање примјену законских одредаба,

- да је очигледно да Подносилац захтјева даје своје тумачење означених законских одредаба и тврди да Закон не садржи одредбе које му забрањују обављање дјелатности санитарних прегледа, те да очекује да Конкуренијски савјет прихвати његово тумачење одредаба Закона о здравственој заштити па, проглашавајући ништавно оспорену одредбу Правилника, фактички добије одлуку о ништавости законских одредаба на чију примјену Правилник упућује, или бар да Конкуренијски савјет потврди тумачење законских одредаба на начин на који то сугерише Подносилац захтјева - мада је и поништење и тумачење законских одредаба изван надлежности Конкуренијског савјета,

- да, ако постоји сумња у то да ли предметне законске одредбе допуштају или забрањују да приватне здравствене установе обављају дјелатност санитарних прегледа, и Подносилац захтјева и Конкуренијски савјет могу да затраже аутентично тумачење од Парламента Федерације, чиме се таква сумња може дефинитивно отклонити,

- да су разлози којима се Парламент Федерације руководио усвајајући предметна законска рјешења налазе се у сфери заштите јавног здравља у ФБиХ, што подразумијева јавни интерес за регулацију услова заштите здравља становништва, јер се ради о здравственим прегледима лица која обављају послове у производњи и промету намирница, снабдијевању становништва питком водом, у образовним и другим установама за дјecu, у здравственим установама и лица која се баве пружањем хигијенске његе становништва,

- да се тај вид здравствене заштите односи и на контролу лица која долазе из земаља у којима су присутне епидемије маларије, колере, SARS-а, жуте грознице, плућне куге и хеморагичних грозница,

ца, као што је ебола, па то није специфична здравствена заштита радника, него заштита јавног здравља,

- да се идентични прописи примјењују и у Словенији и Хрватској, које су као чланице ЕУ биле обавезне да ускладе своје прописе са одговарајућом регулативом ЕУ,

- да би драстична разлика у систему овог вида здравствене заштите, у одређеним ситуацијама, као што је опасност од епидемија, могла представљати разлог за предузимање изолационих мјера за становнике БиХ, које би предузеле земље у окружењу, па и шире,

- да су Законом о здравственој заштити Републике Српске и одговарајућим и правилником Републике Српске утврђена идентична рјешења са изричитим одредбама које искључују могућност да приватне здравствене установе обављају санитарне прегледе,

- да се у Босни и Херцеговини, односно у Федерацији, услуге јавне здравствене заштите не обављају по начелима либералног тржишта, а таква либерализација не постоји ни у земљама Европске уније,

- да је регулисање обављања јавне здравствене дјелатности базирано на здравственим потребама становништва и заштити јавног здравља, а заштита јавног здравља и заштита тржишне конкуренције не морају увијек бити комплементарне, а да је у овом случају очигледно да приоритет мора имати заштита јавног здравља,

- да јавне здравствене установе којим је законом повјерено обављање јавне здравствене дјелатности нису профитне организације, него су то, напротив, непрофитне установе које се оснивају и своју дјелатност обављају стриктно у складу са прописима којим се регулише заштита јавног здравља, а посљедице евентуалног одступања од тог принципа и начина обављања јавноздравствене дјелатности могу бити изузетно тешке и манифестовати се у форми епидемија, са несagleдивим исходом,

- да се на раније указану праксу Европског суда правде указује имајући у виду члан 43. став 7. Закона о конкуренцији, којим је предвиђено да ће Конкуренијски савјет у доношењу својих одлука имати у виду становишта и праксу одговарајућих европских институција.

Имајући у виду све изложено, Федерално министарство здравства предлаже да Конкуренијски савјет донесе рјешење којим ће приједлог Подносиоца захтјева одбити као неоснован и уједно га обавезати да надокнади трошкове овог поступка.

Осим наведеног, а након постављених питања водитеља поступка, пуномоћници Федералног министарства изјавили су сљедеће:

- да, према њиховом мишљењу, приватне клинике нису ни могле обављати санитарне прегледе од момента ступања на снагу новог закона, а за надзор над тим задужене су надлежне инспекције,

- да је Федерално министарство дало објашњење прописа из своје надлежности на захтјев физичких и правних лица, а у складу са чланом 22. Закона о организацији органа управе у Федерацији БиХ, али су инспекцијски органи самостални и независни у свом раду, те поступају у складу са Законом о инспекцијама Федерације БиХ, а то подразумијева да доносе рјешења на основу закона, а не на основу појашњења органа управе,

- да, ако би се извршио увид у листу услуга које су наведене у закону, неће се наћи санитарни преглед у медицини рада,

- да је епидемиологија дио јавног здравства и, између осталог, има задатак да спречава ширење заразних болести, а ово је управо мјера спречавања да клицоноша пренесе заразу током рада са храном и сл., а то је разлог да се увела ова мјера да би се заштитило здравље становништва од заразних болести,

- да је обављање санитарних прегледа посебна мјера заштите становништва од заразних болести, што је прописано у Правилнику о начину обављања здравствених прегледа лица под здравственим надзором („Службене новине ФБиХ“, бр. 20/08 и 39/14),

- да цијену прегледа плаћа онај који обавља дјелатност, а не запослени, односно онај који је субјект прегледа,

- да су крајњи корисници прегледа који се обави над васпитачицом у обданишту дјеца која похађају то обданиште и на тај начин она добијају заштиту од заразних болести потпуно бесплатно,

- да Федерално министарство жели да нагласи да нема препреке да се у приватним установама обавља микробиолошки преглед, али да супротна страна жели поистоветити тај преглед са санитарним прегледом и тако добити право обављања санитарних прегледа,

- да је тачно да специјалиста епидемиолог своју оцјену доноси дијелом и на основу микробиолошких налаза, као што интересиста своју оцјену о здрављу доноси на основу лабораторијских налаза и рендген дијагностике, али овдје се ради о томе да микробиолошки налаз није санитарни преглед, него само његов један дио, те је суштина у томе да санитарни и здравствени преглед лица под санитарним надзором представља јавноздравствену дјелатност, прописану Законом о заштити становништва од заразних болести, а управо је са циљем заштите становништва од заразних болести и обављају непрофитне јавне здравствене установе.

Федералном министарству здравства је од стране водитеља поступка наложено да достави цијене санитарних прегледа у року од 7 (седам) дана од дана усмене расправе.

7. Поступак након усмене расправе

Подносилац захтјева је поступио по налогу са усмене расправе од 22.10.2015. године, те је поднео саопштење под бројем: 06-26-3-40-30-II/15, од 27.10.2015. године, са трошковником доставио одговоре на питања, како сlijеди:

- да је Подносилац захтјева обављао санитарне прегледе почевши од краја 2005. године, односно након извршене допуне дјелатности у Рјешењу о регистрацији, а којом је Подносилац захтјева регистрован за обављање дјелатности медицине рада и услуга микробиолошко-паразитолошке лабораторије, што је био предуслов за обављање санитарних прегледа, јер у класификацији дјелатности појам санитарних прегледа не постоји, а самим тим тог појма нема ни у регистрацији јавноздравствених установа, које обављају санитарне прегледе, те да је овај дио дјелатности Подносилац захтјева задржао у својој регистрацији и до дана сачињавања овог поднеска,

- да је Подносилац захтјева обављао санитарне прегледе све до забране обављања ове дјелатности наложене Рјешењем Кантоналне управе за инспекцијске послове, Инспектората санитарне, здравствене и фармацеутске инспекције, Сарајево, број: УП1-14-10-37-14720/14, од 1.10.2014. године, а наведено рјешење потврђено је од стране другостепеног органа и против истог се води управни спор пред Кантоналним судом у Сарајеву,

- да наведено рјешење представља прво и једино санкционицање Подносиоца захтјева, иако је у протеклом периоду био предмет контрола инспекцијских органа и без примједби на обављање овог дијела дјелатности,

- да се цијена санитарних прегледа кретала у распону од 20,00 до 25,00 КМ.

Одговори на питања са усмене расправе Подносиоца захтјева достављени су Федералном министарству актом број: 06-26-3-40-32-II/14, од 28.10.2015. године.

Федерално министарство је, у складу са налогом са усмене расправе, поднео број: 06-26-3-40-33-II/14, од 9.11.2015. године, доставило одговоре кантоналних завода за јавно здравство у вези са цијеном коју наплаћују за санитарне прегледе, те су достављени одговори како сlijеди:

- Здравствена установа Завод за јавно здравство УСК од 29.10.2015. године,

- Завод за јавно здравство Посавског кантона од 28.10.2015. године,

- Завод за јавно здравство Тузланског кантона од 29.10.2015. године,

- Институт за здравље и сигурност хране од 4.11.2015. године,

- ЈУ Завод за јавно здравство Босанско-подрињског кантона од 19.10.2015. године,

- Завод за јавно здравство Средњобосанског кантона од 2.11.2015. године,

- Завод за јавно здравство Херцеговачко-неретванског кантона од 29.10.2015. године,

- Завод за јавно здравство Западнохерцеговачког кантона од 3.11.2015. године,

- ЈУ Завод за јавно здравство Кантона Сарајево од 30.10.2015. године,

- Завод за јавно здравство Кантона 10 Ливно од 30.10.2015. године.

Дана 10.11.2015. године Конкуренијски савет је, под бројем: 06-26-3-40-34-II/14, запримо поднесак Удружења специјалиста јавноздравствених дисциплина Федерације Босне и Херцеговине, којим се доставља стручно Мишљење број: 13/2015, од 9.11.2015. године, у вези са појмом и значајем санитарних прегледа у Федерацији Босне и Херцеговине, а које је разматрано и усвојено на Скупштини овог удружења, одржаној 28.10.2015. године.

У Мишљењу се наводи да је њиме изражен став Удружења специјалиста јавноздравствених дисциплина Федерације Босне и Херцеговине, те се њим жели указати на то да је обављање здравствених прегледа, односно санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести сагласно прописима о заштити становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и други обавезни здравствени прегледи основна јавноздравствена мјера, која има за циљ сузбијање и спречавање ширења заразних болести, а индикације за обављање санитарних прегледа постављају само и искључиво лекари специјалисти епидемиологије, с обзиром на то да се преглед врши ради заштите становништва од заразних обољења, а не лекари специјалисти микробиологије, који су само дио тима који обавља лабораторијске микробиолошке претраге.

У стручном Мишљењу се наводи сљедеће:

- да је, с циљем спречавања и сузбијања заразних болести у Федерацији Босне и Херцеговине, чланом 11. тачка 7. Закона о заштити становништва од заразних болести као посебна мјера за-

штите за сузбијање и спречавање заразних болести утврђен здравствени надзор над клицоношама, запосленим и другим лицима;

- да се наведена мјера спроводи над лицима запосленим у производњи и промету намирница, снабдијевању становништва питком водом, образовним и другим установама, запосленим у здравственим установама и приватним праксама, социјалним и образовним установама, у институцијама које раде у производњи, опремању и издавању лијекова, у објектима за пружање хигијенске његе становништва и у производњи и промету козметичких средстава;

- да је дјелатност санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и други обавезни здравствени прегледи у јавноздравственој дјелатности, а сагласно одредби члана 15. став (2) тачка 4, у вези са чланом 36. став (1) и чланом 51. Закона о здравственој заштити;

- да, с тим у вези, услуга санитарног прегледа, односно здравственог прегледа лица која су на основу члана 30. Закона о заштити становништва од заразних болести стављена под здравствени надзор спада у јавноздравствене услуге, за које је надлежан и одговоран лекар специјалиста епидемиолог;

- да је санитарни преглед једна од основних јавноздравствених мјера која има за циљ да прегледом наизглед здравих лица утврди евентуално присуство патогених микроорганизама односно "клицоноштво", а ради заштите јавног здравља становништва од заразних болести;

- да се лица за која се санитарним прегледом утврди да су обољела од заразних болести, односно да су носиоци клица одређених заразних болести, подвргавају лијечењу, те им се истовремено утврђује забрана рада на њиховим радним мјестима, односно мјестима на којим могу угрозити здравље других људи;

- да је циљ ове забране спречавање ширења микроорганизама из организма зараженог лица на околину, а тиме сузбијање и спречавање ширења заразних болести;

- да основни циљ санитарног прегледа није сама заштита запосленог, већ заштита свих лица која су у директном или индиректном контакту с тим запосленим, те тиме заправо заштита јавног здравља становништва;

- да је ријеч о прегледу који се обавља ради процјене ризика угрожености популације од ширења заразних болести које се преносе капљичним путем, директним контактом, храном, водом и предметима опште употребе;

- да процјену здравственог стања прегледаних лица, односно процјену ризика за ширење заразних болести од тог лица, као извора, односно преносиоца болести, врши лекар специјалиста епидемиолог на основу лекарског прегледа који, осим анамнезе и општег лекарског прегледа са посебним освртом на преглед коже и видљивих слузница и прегледа плућа, обухвата и тумачење и интерпретацију сљедећих микробиолошких налаза:

1. бактериолошког прегледа грла и носа на пиогени стафилокок и бетахемолитички стрептокок групе А (клицоноштво),

2. узимање материјала и бактериолошки преглед столице на салмонеле и шигеле (клицоноштво),

3. узимање материјала и лабораторијски преглед столице на тријевне паразите (паразитиноштво);

- да, осим овога, лекар специјалиста епидемиолог, по потреби, може укључити и мишљење других специјалиста (пулмолога, дерматолога и др.),

- да узимање материјала и бактериолошки прегледи који се обављају у микробиолошким лабораторијама здравствених установа чини само дио комплетног здравственог прегледа лица под здравственим надзором, који је мултидисциплинаран јавноздравствени преглед и никако није само дјелатност микробиолошке лабораторије,

- да садржај санитарног прегледа варира у зависности од радног мјеста на ком ради лице стављено под здравствени надзор, а на основу члана 30. Закона о заштити становништва од заразних болести, те сходно ризику од преношења заразних обољења на различитим радним мјестима.

Стручно мишљење је актом број: 06-26-3-40-35-II/14, од 11.11.2015. године, достављено Подносиоцу захтјева.

Конкуренијски савет је 20.11.2015. године, поднео саопштење под бројем: 06-26-3-40-36-II/14, запримо поднео саопштење Подносиоца захтјева о стручном Мишљењу Удружења специјалиста јавноздравствених дисциплина Федерације Босне и Херцеговине, број: 13/2015, од 9.11.2015. године, у ком се наводи, између осталог, сљедеће:

- да је по мишљењу Подносиоца захтјева јасно да је Мишљење дато да подржи став Федералног министарства да су санитарни прегледи јавноздравствена дјелатност којом не могу да се баве здравствене установе,

- да предметно Мишљење не може замијенити аутентично тумачење законских одредаба, нити има обавезујући карактер,

- да се Мишљење мора посматрати као наставак ангажмана уваженог примаријуса др Жељка Лера у настојању да се онемогући приватним здравственим установама обављање санитарних прегледа, који је у својству директора Завода за јавно здравство Федерације Босне и Херцеговине достављао податке и у предмету који се водио пред Конкуренијским савјетом под бројем: 04-26-3-007-II/13 по Захтјеву Приватне здравствене установе "E-Style" Сарајево против Федералног министарства,

- да аутори стручног Мишљења представљају заинтересовану страну у поступку, која упорно покушава изједначити обављање санитарних прегледа са дјелатношћу епидемиологије,

- да је тако, Закон о здравственој заштити не би познавао санитарне прегледе као посебан појам који се помиње у чл. 15. и 119. Закона,

- да је дјелатност обављања санитарних прегледа јавноздравствена дјелатност којом се не могу бавити приватне здравствене установе, то би свакако било наведено у члану 51. став (1) Закона о здравственој заштити, гдје су таксативно набројане оне јавноздравствене дјелатности које не могу бити предмет приватне дјелатности,

- да мора поново нагласити чињеницу да приватне здравствене установе које обављају санитарне прегледе не функционишу изван ланца јавног здравља због чињенице да је Правилником о начину вођења евиденције о извршеним лабораторијским изолацијама и идентификацијама у члану 7. прописано да здравствене установе које обављају микробиолошку дјелатност лабораторијског испитивања узročника заразних болести достављају седмичне извјештаје о лабораторијски утврђеним узročницима заразних болести надлежном заводу за јавно здравство кантона, а ставом 2. истог члана утврђена је обавеза да се одмах достављају и извјештаји о идентификованом узročнику надлежном заводу за јавно здравство кантона и Федералном заводу након чега они обављају свој дио посла из домена хигијене и епидемиологије,

- да је из наведеног јасно да приватне здравствене установе само у случају уредних налаза издају санитарне књижице, а у случају идентификације одређених аномалија, санитарне књижице се не издају, него се слиједом наведених одредаба Правилника о томе извјештавају надлежни кантонални и Федерални завод ради предузимања даљих мјера у оквиру хигијенско-епидемиолошких служби,

- да је на овај начин функционисао систем обављања санитарних прегледа и издавања санитарних књижица у приватним здравственим установама готово пуних десет година, а од тога чак четири године и након доношења Закона о здравственој заштити 2010. године и све до доношења Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности и Правилника о измени Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности,

- да одредбе наведених правилника, потпомогнуте тумачењима и упутствима федералног министра здравства, па затим директора Завода за јавно здравство, а сада и стручним Мишљењем Удружења специјалиста јавноздравствених дисциплина, представљају покушај да се овај профитабилни посао обезбиједи једино јавноздравственим установама,

- да је посљедица наведеног цијена санитарних прегледа, која је двоструко већа од оне која је била док су санитарне прегледе обављале и приватне здравствене установе, а посебно тешку посљедицу представља чињеница да се на овај начин приватним здравственим установама који су и по десетак година обављале санитарне прегледе забрањује обављање дјелатности за коју су, на крају, и регистроване,

- да сматра да нема ни законског ни медицинског упоришта ни оправдања да се приватним здравственим установама забрани обављање санитарних прегледа.

Наведено изјашњење је актом број: 06-26-3-40-40-II/14, од 14.12.2015. године, достављено Федералном министарству.

Надаље, Конкуренијски савјет је према стању списа процијенио да неће моћи да донесе коначно рјешење у року од шест мјесеци након доношења Закључка о покретању поступка, како је прописано чланом 41. став (1) тачка а) Закона, с обзиром на то да је за утврђивање чињеничног стања и оцјену доказа неопходно прикупити додатне податке и извршити додатне анализе.

Имајући у виду наведено, Конкуренијски савјет је 24.11.2015. године, под бројем: 06-26-3-40-37-II/14, донио Закључак којим се продужава рок за доношење коначног рјешења за додатна три мјесеца, у складу са чланом 41. став (2) Закона.

Наведени закључак је 24.11.2015. године достављен пуномоћнику Подносиоца захтјева, актом број: 06-26-3-40-38-II/15, и Федералном министарству, актом број: 06-26-3-40-39-II/15.

У међувремену, Суд Босне и Херцеговине је 23.12.2015. године донио Пресуду број: С1 3 У 016103 14 У, којом се тужба Федералног министарства здравства против Рјешења Конкуренијског савјета, број: 04-26-4-007-72-II/13, од 17.4.2014. године, одбија.

У образложењу пресуде Суд Босне и Херцеговине, између осталог, наводи сљедеће:

- да је Федерално министарство одредбом члана 10. Правилника о начину обављања здравствених прегледа лица под здравственим надзором и одредбом члана 7. став (1) алинеја 5. Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности, која не може бити предметом приватне дјелатности, онемогућио слободан приступ на релевантно тржиште осталим привредним субјектима, приватним здравственим установама, те непотребно ограничило да корисници здравствених услуга исте могу остваривати само у јавним установама,

- да сви органи власти и институције на свим нивоима у Босни и Херцеговини, без обзира на њихов правни статус, осниваче (град, општина, кантон, ентитет или држава) или власништво који својим дјеловањем спречавају, ограничавају или нарушавају тржишну конкуренцију у Босни и Херцеговини потпадају под примјену Закона о конкуренцији,

- да је Конкуренијски савјет правилно поступио када је утврђивао усклађеност Правилника са Законом, при томе имајући у виду намјеру законодавца у погледу заједничког дјеловања на релевантном тржишту, јер сви правни акти који у суштини имају утицај на тржиште, укључујући предметне правилнике, спадају у споразуме у смислу члана 4. став (1) Закона,

- да се правилним тумачењем одредби члана 51. Закона о здравственој заштити може закључити да не прописује забрану организовања хигијенско-епидемиолошких служби од стране приватних здравствених установа, а правилници представљају подзаконске акте који не могу умањити права дата законом, па је у смислу члана 4. став (1) т. б) и ц) Закона о конкуренцији и на тај начин ограничена, спријечена и нарушена тржишна конкуренција на релевантном тржишту.

8. Пресуда Суда Босне и Херцеговине, број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године

Суд БиХ је Пресудом број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године, Рјешење Конкуренијског савјета, број: 06-26-3-40-41-II/14, од 16.2.2016. године, поништио и предмет вратио на поновни поступак.

У Пресуди број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године, Суд БиХ наводи да је оспореним Рјешењем број: 06-26-40-41-II/14, од 16.2.2016. године, утврђено да Федерално министарство здравства одредбама члана 1. Правилника о измјенама Правилника о обиму врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности ("Службене новине Федерације БиХ", број 39/14) спречава, ограничава и нарушава конкуренцију на тржишту здравственог надзора над клициношама, запосленим и другим лицима на подручју Федерације Босне и Херцеговине ограничавањем и контролом тржишта у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона, те су тиме одредбе Правилника у смислу члана 4. став (2) Закона оглашене ништавним и наложено је Федералном министарству здравства да одмах, а најкасније у року од 30 дана од дана пријема Рјешења, усклади одредбе Правилника о измјенама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности тако да се омогући да право на обављање санитарних прегледа имају и приватне здравствене установе. Због закључивања забрањеног споразума и кршења одредби члана 4. став (1) тачка а) Закона Федералном министарству здравства изречена је новчана казна у износу од 25.000,00 КМ и обавезано је да Здравственој установи Поликлинички центар САНАСА Сарајево исплати износ од 1.540,00 КМ на име трошкова поступка.

У образложењу своје пресуде, Суд БиХ се на више од двије стране, позива на наводе из Тужбе Федералног министарства здравства, а на наводе из одговора на тужбу Конкуренијског савјета као туженог само једном реченицом на страни 4. Пресуде, гдје се наводи да су "тужени (Конкуренијски савјет) и заинтересовано лице ПЗУ САНАСА Сарајево предложили да се тужба као неоснована одбије", без навођења разлога из одговора на тужбу.

Суд БиХ наводи да је основно питање које се поставило Суду БиХ да ли правилник као акт јавне власти долази у обим члана 4. Закона о конкуренцији, те да су према одредбама става (1) тог члана забрањени споразуми, уговори, поједине одредбе споразума или уговора, заједничка дјеловања, изричитих и прећутних договора привредних субјеката и одлуке и други акти привредних субјеката који за циљ и посљедицу имају спречавање, ограничавање или нарушавање тржишне конкуренције на релевантном тржишту, који се односе на: а) директно или индиректно утврђивање куповних и продајних цијена или било којих других трговинских услова; б) ограничавање и контролу производње, тржишта, техничког развоја или улагања; ц) подјелу тржишта или извора снабдијевања; д) примјену различитих услова за идентичне трансакције с другим привредним субјектима, доводећи их у неповољан положај у односу на конкуренцију; е) закључивање таквих споразума којим се друга страна условљава да прихвати додатне обавезе које по својој природи или обичајима у трговини нису у вези са предметом споразума. Такви споразуми су ништавни према члану 4. став (2) Закона.

Суд БиХ наводи да, анализирајући цитирану одредбу, долази до закључка да се забрана из тог члана односи: под један, на било коју врсту уговора, и под два, да се односи на уговоре закључене између привредних субјеката и на одлуке и друге акте привредних субјеката.

Суд БиХ сматра да уговор као правни акт подразумева размјену сагласних изјава воља између два или више лица, којим се заснива, мијења или укида одређени правни однос. Уговор је двострани правни посао, споразум најмање два лица, а да би настао, треба да постоји сагласност њихових воља. Према цитираној одредби Закона, за настанак и постојање уговора није неопходна форма у виду писаног облика или потврде, печата, он може настати и прећутно, али мора у основи представљати договор привредних субјеката.

У конкретном случају предмет разматрања оспорене одлуке је Правилник, општи акт који је донијело Федерално министарство здравства, па је према мишљењу Суда БиХ потребно разматрати питање да ли се Правилник може подвести под појам уговора или споразума.

У вези са наведеним, Суд БиХ наводи да Правилник, на основу овлашћења из закона, доноси надлежно министарство, као сегмент извршне власти, те имајући у виду начин оснивања министарства, његову природу, циљеве и основ настанка, ради се о органу државне власти који доношењем предметног општег акта врши власт која му је повјерена. Федерално министарство је према мишљењу Суда БиХ облик организовања и дјеловања јавне власти и није привредно предузеће па је предметни Правилник, општи акт, донио орган власти, у оквиру својих овлашћења и на основу закона. Правилник је, стога, по схватању судског вијећа Суда БиХ, општи акт јавне власти и дио националног законодавства, који не представља продукт договора између два или више субјеката, управо из разлога јер је донесен ауторитетом јавне власти.

Овакво становиште произилази и из праксе Европског суда правде, који је у више својих пресуда направио дистинкцију између националног законодавства и одлука и других аката привредних субјеката, те се у овом дијелу пресуде Суд БиХ позива на пресуду Европског суда правде, број: Ц-343/95, случај *Diego Cali os Figli* (1997), у којој Европски суд правде, разматрајући активности надзора ради спречавања загађења на нафтном терминалу луке Ђенова, који је повјерен националној комисији SEPG, наводи: "Овакв надзор је по својој природи, свом циљу и правилима на које се односи повезан са вршењем власти које се односи на заштиту околине, а које су типична овлашћења јавних органа. Не ради се привредној активности која би оправдала примјену правила о конкуренцији из Уговора о оснивању ЕУ". При овом закључку упућује на параграф 30. у пресуди Ц-364/92 у предмету *SAT Fluggesellschaft v. Eurocontrol* (1994), који гласи: "Узимајући у цјелини, активности *Eurocontrol*, по својој природи, циљевима и правилима на које се односи, повезане су са вршењем власти у области контроле и надзора ваздушног простора, а то су типично надлежности државе. Ове активности нису економске природе да би се оправдала примјена правила конкуренције из Уговора. У предмету број: Ц-309/99 - случај *Wouters*, параграф 57. Европски суд закључује: "Имајући у виду судску праксу Суда, правила конкуренције из Уговора не примјењују се на активности које, по својој природи, циљевима и правилима које проводи не спадају у сферу економских активности."

Суд БиХ сматра да све изнесене чињенице, а и пракса Европског суда правде упућује на закључак да правилник министарства не може по својој природи имати елементе уговора, ни бити сматран уговором, као што ни министарство није предузеће, односно привредни субјекат, да би могло, у конкретној ситуацији, доћи под обим члана 4. Закона о конкуренцији. Ово, наравно, према мишљењу Суда БиХ, не суперимира ситуацију када се јавна власт путем јавног предузећа или других облика привредне организације појављује на тржишту из економских разлога или када преносом дијела својих овлашћења на неке друге субјекте даје могућност да ти субјекти својим одлукама регулишу односе на тржишту и, евентуално, ограниче конкуренцију. Тада би те одлуке имале потпуно други карактер, јер би у себи носиле могућност тржишне утакмице између предузетника, односно повреду здраве конкуренције на тржишту. На ово упућује и став Европског суда правде, изражен у Пресуди број: Т-53/93, од 30.3.2000. године, чији параграф 58. гласи: "Из судске праксе јасно произилази да се чл. 85. и 86. Уговора о ЕЗ примјењују само на самоиницијативно неконкурентно понашање предузетника (предмет број: 41/93, Италија против Комисије (1985) ЕЦП 873, т. 18. до 20, предмет број: С - 202/88 *GB inno-BM*, тачка 20, те Комисија и Француска против *Ladbroke Racing*, тачка 33. Уколико домаће законодавство захтијева некоректно понашање предузетника или ако такво законодавство ствара правни оквир који искључује било какву могућност конкуренције на страни предузетника, онда се чл. 85. и 86. не примјењују. У таквој ситуацији ограничење тржишне утакмице не може се приписати, како то наведене одредбе имплицирају, самосталном дјеловању предузетника."

Суд БиХ на крају закључује да је нејасно становиште оспореног акта да и Правилник спада у споразуме, односно уговоре чију ваљаност са становишта повреде члана 4. Закона може преиспитивати Конкурenciјски савјет. Тачно је да, на основу овлашћења из члана 25. став (2) Закона, Конкурenciјски савјет даје мишљења на нацрте и приједлоге закона и других прописа који могу имати утицај на тржишну конкуренцију, о њиховој сагласности са тим законом. Ако се узме као тачно да предметни Правилник није достављен на мишљење прије усвајања, остаје спорно на основу које одредбе Конкурenciјски савјет може преиспитивати Правилник, који је на правној снази, односно какве последице такво преиспитивање има

на прописани поступак преиспитивања законитости правилника и уставности закона за шта су надлежни уставни судови.

У односу на ова питања оспорени акт није дао одговоре, па образложење акта нема одлучних чињеница на основу којих би се могла разматрати правилност примјене материјалног права, што указује на погрешну примјену члана 200. Закона о управном поступку БиХ, због чега је ваљало тужбу уважити и предмет вратити на поновни поступак, примјеном члана 37. став (1) и (2) Закона о управним споровима БиХ.

Суд БиХ, на крају Пресуде, налаже Конкурenciјском савјету да ваљано разматри питања на која је указано овом пресудом, те да након консултовања праксе Европског суда правде и Европске комисије правилно утврди чињенично стање, донесе правилну и закониту одлуку, за коју ће дати и ваљане и јасне разлоге.

9. Изјашњавање Конкурenciјског савјета по Пресуди Суда Босне и Херцеговине, број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године

Имајући у виду налоге из пресуде, Конкурenciјски савјет истиче следеће.

У складу са чланом 4. став (1) Закона, "збрањени су споразуми, уговори, поједине одредбе споразума или уговора, заједничка дјеловања, изричити и прешутни договори привредних субјеката, као и одлуке и други акти привредних субјеката који за циљ и последицу имају спречавање, ограничавање или нарушавање тржишне конкуренције на релевантном тржишту..."

Појам привредног субјекта, који се у смислу Закона разликује од појма привредног субјекта у другим прописима, дефинисан је чланом 2. Закона, којим је утврђено да су привредни субјекти у смислу Закона:

а) привредна друштва, предузећа и предузетници и њихова удружења без обзира на облик власништва, сједиште или пребивалиште,

б) органи државне управе и локалне самоуправе, када посредно или непосредно учествују или утичу на тржиште,

ц) остала физичка и правна лица која непосредно или посредно, стално, повремено или једнократно учествују на тржишту, без обзира на правни статус, на облик власништва, сједиште или пребивалиште, као што су удружења, спортске организације, установе, задруге, носиоци права интелектуалног власништва.

Из наведеног произилази да тужилац представља привредни субјекат у смислу одредби Закона.

Конкурenciјски савјет је правилно поступио када је утврђивао усклађеност Правилника са Законом, јер сви правни акти који имају утицај на тржиште, укључујући предметне правилнике, спадају у споразуме у смислу члана 4. став (1) Закона.

"Појам споразума у праву Европске уније се такође тумачи врло екстензивно. Исти се приступ користи и приликом објашњавања појма удружења предузетника и њихових одлука. Под њима се не подразумевају искључиво споразуми између чланова одређеног удружења, већ и препоруке које издаје удружење." (Извор: стр. 937, *Збрањени споразуми у европском праву тржишног натјечања*, А. Пошчић, Збирка Правног факултета Свеучилишта Ријека, 1991).

У вези са наведеним члан 101. УФЕУ примјењује се и на одлуке и на споразуме удружења, што значи да се појам споразума не односи само на уговор који је закључен између двије и више страна, него и на одлуке удружења које представљају једнострану акт удружења.

Могућност коришћења праксом Европског суда правде или Европске комисије не представља обавезу, него само дискреционо право Конкурenciјског савјета да може у сврху оцјене даог случаја, у складу са чланом 43. став (7) Закона, користити се наведеном праксом, што није било потребно у случају доношења побијаног рјешења.

Тачно је да се члан 101. Уговора о функционисању Европске уније примјењују на оне адресате који су квалификовани као предузетници. Иако се појам предузетника спомиње у Уговору, право значење и конкретизацију добива тек тумачењем Европске комисије и судова, који попуњавају садржај дефиниције прихватајући функционалан приступ. Сваки субјекат укључен у економску активност сматра се предузетником, без обзира на његов правни статус и начин финансирања.

Такво тумачење Европске комисије и судова може се само дјелимично примјенити од стране Конкурenciјског савјета, јер Закон о конкуренцији у својим одредбама садржи одређене специфичности. То се посебно односи на тумачење члана 2. став (1) под б) Закона, којим је регулисано да се "овај закон примјењује на органе државне управе и локалне самоуправе, када посредно или непосредно учествују или утичу на тржиште" који на тај начин могу својим дјеловањем спречавати, ограничавати или нарушавати тржишну конкуренцију на цијелој територији Босне и Херцеговине или значајнијем дијелу тржишта.

Наведена одредба упућује да државни органи управе, у конкретном случају Федерално министарство, који својим актима утичу на тржиште потпадају под примјену правила о заштити тржишне конкуренције у складу са Законом.

Тако није могуће примјенити само дио одредбе (када посредно или непосредно учествују на тржишту) који би био усклађен са правним схватањима Европског суда правде или Европске комисије, него се у конкретном случају примјењује цијела одредба члана 2. став (1) под б) Закона о конкуренцији, а који има предност над судском праксом Европске уније.

Приликом анализе појединих случајева судови у Европској унији и Европска комисија користе се компаративном методом, упоређују ситуације и покушавају утврдити може ли одређену активност обављати привредни субјекат у приватном власништву или се одређена активност може повјерити само јавном органу. "Најважније је да се утврди да ли се одређена активност може сматрати економском, јер су дјелатности које се могу приписати битним функцијама државе искључене из правила тржишне конкуренције. Ситуације везане уз питања од јавног интереса, као што су управљање системом контроле зрачног простора или заштита лука од загађења, нису дјелатности од економског карактера и самим тиме субјекти који њима управљају нису предузетници. Док у преходним ситуацијама нема потешкоћа у објашњењу, проблем могу представљати случајеви везани уз систем здравственог и социјалног осигурања. Они представљају посебно осјетљиво подручје јер се у њима мијешају начела солидарности, пропорционалности и универзалности, са начелима тржишта. Прије свега покушава се утврдити је ли принцип солидарности одлучујући. Користе се разни критеријуми и елементи у доказивању. Свака поједина ситуација самостално се процјењује. Покушава се утврдити до које мјере начело солидарности има утицаја на поједину схему те видјети је ли оно превађавајућа околност." (Извор: стр. 937. Појам предузетника у еуропском праву тржишног натјечања, А. Пошчић, Збирка Правног факултета Свеучилишта Ријека, 1991).

У конкретном случају, приликом доношења побијаног рјешења, Конкурентски савјет се водио чињеницом да су санитарни прегледи наплатни правни посао, те да представљају економску дјелатност која доноси сигурне приходе јавним здравственим установама, а да су приватне установе у цијелости искључене са релевантног тржишта. Санитарне прегледе, који су обавезни за поједину врсту занимања, послодавац је дужан да плати.

Пракса европских судова да се правила о конкуренцији не примјењују на активности које су повезане са вршењем јавне функције не може примјенити у овом случају, јер се у конкретном случају ради о ограничавању конкуренције од стране Федералног министарства у случају економски исплативог, тј. наплатног правног посла, који не спада у основно здравствено осигурање запослених. Федерално министарство увођењем забране обављања санитарних прегледа од стране приватних здравствених установа не врши само јавну функцију у сврху заштите здравља становништва, него директно утиче на релевантно тржиште здравствених надзора над клицоношама, запосленим и другим лицима, на начин да спречава, ограничава и нарушава конкуренцију.

10. Наставак поступка у складу са Пресудом Суда БиХ, број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године

Поступајући по Пресуди Суда БиХ, Конкурентски савјет се обратио Федералном министарству, актом број: 06-26-3-40-58-П/16, од 27.11.2017. године, којим је тражено да се изјасни на донесену Пресуду у року од пет дана.

Федерално министарство у поднеску за примљеном 4.12.2017. године, под бројем: 06-26-3-40-60-П/1, наводи следеће:

- да Федерално министарство у цијелости пориче чињеничне наводе Подносиоца захтјева, те оспорава правну основаност Захтјева за утврђивање постојања забрањеног споразума из члана 4. став (1) тачка б) Закона у члану 1. Правилника о измјени Правилника и предлаже да се Захтјев у поновном поступку одбије као неоснован,

- да је пресудом Суда БиХ утврђено да је "нејасно становиште оспораваног акта да и Правилник спада у споразуме, односно уговоре чија ваљаност се цијени у смислу члана 4. Закона", на шта је Федерално министарство упућивало у свом одговору на Захтјев (запримљен под бројем: 06-26-3-40-16-П/14, од 24.6.2015. године) и на усменој расправи, која је одржана 22.10.2015. године у просторијама Конкурентског савјета,

- да је у Пресуди Суда БиХ утврђено да "предметни Правилник о измјени Правилника прије усвајања није достављен Конкурентском савјету на давање мишљења у складу са чланом 25. став (2) Закона, те да остаје спорно на основу које одредбе Конкурентски савјет може преиспитивати Правилник, који је на правној снази, односно какве последице такво преиспитивање има на прописан поступак преиспитивања законитости Правилника и уставности Закона, за шта су надлежни уставни судови",

- да се Федерално министарство не може сматрати привредним субјектом у смислу члана 4. Закона, те да су за правилну примјену Закона битна становишта Европске комисије и Европског суда правде, на шта упућује и члан 43. став (7) Закона,

- да је федерални министар приликом доношења оспораваног Правилника о измјени Правилника поступио на основу законских

овлашћења, са јасним циљем заштите јавног здравља, а у оквиру вршења јавне функције,

- да су неосновани наводи Конкурентског савјета да је постојала обавеза Федералног министарства да достави предметни Правилник на мишљење, јер то није проистичало из рјешења Конкурентског савјета, број: 04-26-3-007-72-П/13, и због чињенице да се предметним Правилником не регулише тржиште здравствених услуга, него да су предмет регулисања врста, обим и начин вршења јавноздравствене заштите, што је у надлежности државних институција,

- да се, сагласно члану 1. Закона о установама ("Службени лист РБиХ", бр. 6/92, 8/93 и 13/94), установе оснивају и за обављање дјелатности здравства, ако циљ обављања дјелатности није стицање добити,

- да је надлежност Конкурентског савјета заштита и промоција тржишне конкуренције у Босни и Херцеговини, а не уређивање здравствених услуга, а самим тим надлежност Конкурентског савјета није ни заштита јавног здравља становништва,

- да Конкурентски савјет Рјешење базира и на Пресуди Суда БиХ, број: С1 3 У 016103 14, од 23.12.2015. године, против које Федерално министарство поднијело апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине, број: АП-879/16, чије рјешавање је у току,

- да је Конкурентски савјет у предметном поступку погрешно примјенио материјално право, односно члан 4. став (1) тачка б) Закона, јер се спорна одредба Правилника о измјени Правилника односи на повјеравање дјелатности јавноздравственим установама, што се не може сматрати забрањеним споразумом у смислу цитираног члана Закона,

- да је Федерално министарство у одговору на Захтјев истакло приговор стварне надлежности, јер Подносилац захтјева нема статус привредног субјекта у смислу Закона о привредним друштвима ("Службене новине Федерације БиХ", број 81/15), те се обављање здравствених услуга у овој области не врши стриктно по принципима либералног тржишта, из чега произилази да Конкурентски савјет није надлежан за вођење предметног поступка,

- да правна препрека да Подносилац захтјева обавља дјелатност санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести, у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и друге обавезне здравствене прегледе, произилази из члана 36, а у вези са чланом 15. став (2) тачка 4. и члана 51. Закона о здравственој заштити,

- да се јавноздравствена дјелатност обавља кроз организацију хигијенско-епидемиолошких служби и завода за јавно здравство у Федерацији БиХ у смислу члана 45. став (2) Закона о здравственој заштити,

- да је чланом 11. тачка 7. Закона о заштити становништва од заразних болести предвиђена посебна превентивна мјера за спречавање и сузбијање заразних болести и наведен и здравствени надзор над клицоношама, запосленима и другим лицима,

- да наведени здравствени надзор подразумијева провођење здравствених санитарних прегледа над лицима стављеним под здравствени надзор у смислу чл. 30. и 31. Закона о заштити становништва од заразних болести,

- да из наведеног произилази да санитарне прегледе ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести могу обављати само јавне здравствене установе, односно приватне здравствене установе не могу обављати поједине дјелатности, међу којима је изричито наведено да не могу обављати дјелатност епидемиологије која је од интереса за Федерацију БиХ, односно кантоне,

- да забрана да приватне здравствене установе обављају дјелатност санитарних прегледа из члана 15. став (2) тачка 4. Закона о здравственој заштити директно произилази из Закона о здравственој заштити,

- да одредбама Правилника на које указује Подносилац захтјева није успостављено ограничење које Подносилац захтјева жели поништити, нити се било каквим измјенама Правилника може укинути или суспендовати Закон о здравственој заштити,

- да је правилник подзаконски акт који може ближе разрађивати и прецизирати примјену закона, али не може уређивати права и обавезе на начин који је супротан закону,

- да је Федерално министарство, иако то није било наложено Рјешењем Конкурентског савјета, број: 04-26-2-007-72-П/13, од 17.4.2014. године, приступило измјени Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности, те истим у члану 7. став (2) алинеја 5. само прецизирало законске одредбе и члан 15. став (2) тачка 4, члан 36. став (1) и члан 51. Закона о здравственој заштити, а из којих произилази да наведене дјелатности могу обављати само одређене јавноздравствене установе,

- да се у конкретном случају не ради ни о каквим "косметичким промјенама", како наводи Подносилац захтјева, већ о упућивању на законске одредбе из којих јасно произилази да дјелатност санитарних прегледа могу обављати само домови здравља и заводи за јавно здравство,

- из наведеног произлази да би се само измјеном цитираних законских одређби могла укинути забрана да приватне здравствене установе регистроване за специфичну здравствену заштиту обављају дјелатност санитарних прегледа, што је у надлежности Парламента Федерације БиХ,

- да су тачни наводи да је Федерално министарство, поступајући по питању Кантоналне управе за инспекцију Сарајево, дало објашњење прописа који су из његове надлежности, а који се односе на обављање санитарних прегледа, односно обављање специфичне здравствене заштите, својим актом број: 01-37-2953/14, од 22.5.2014. године,

- да нису тачни наводи да је Федерално министарство поменим одговором преузело надлежности Парламента Федерације БиХ, који је задужен за аутентично тумачење одређби закона,

- да су чланом 22. Закона о организацији органа управе у Федерацији Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", број 35/05) органи управе обавезни припремати и давати одговоре на питања органа законодавне и извршне власти која се односе на извршавање закона и других прописа из њихове надлежности, на основу чега је Федерално министарство и дало одговор на питање Кантоналне управе за инспекцију Сарајево,

- да, када је ријеч о мјерама забране обављања санитарних прегледа приватним здравственим установама од стране кантоналне и федералне инспекције, Федерално министарство наводи да су поменим органи независни и самостални у складу са Законом о инспекцијама Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", број 74/14),

- да Подносилац захтјева, на основу Рјешења Министарства здравства Кантона Сарајево, број: 10-04-37-88/99, од 6.4.1999. године, број: 10-37-3778/04, од 1.9.2004. године, број: 10-37-12903/13, од 28.5.2014. године, број: 10-37-12903-1/13, од 28.5.2014. године, и број: 10-37-12903-2/13, од 30.5.2014. године, има одобрење за обављање дјелатности медицине рада и микробиолошко-паразитолошке лабораторије, а не дјелатност санитарних прегледа ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести,

- да је неосновано и нетачно мишљење проф. др Фахрије Башића, специјалисте микробиолога, mg sc. dr Споменке Јањић, специјалисте микробиологије и паразитологије, и др Миле Кривокуће да санитарни прегледи нису дјелатност епидемиолошке службе, него микробиолошке лабораторија,

- да из законских рјешења произилази да је обављање превентивно санитарних прегледа радника посебна мјера, чија сврха је заштита становништва од заразних болести, а не специфична заштита радника, јер се не ради о специфичним условима рада, него о врсти занимања која могу угрожавати јавно здравље,

- да је наведено становиште потврђено и у Мишљењу Удружења специјалиста јавноздравствених дисциплина у Федерацији БиХ, које је достављено Конкуренијском савјету у спис, а коме Конкуренијски савјет није покљонио вјеру, јер Удружење послује у оквиру система Завода за јавно здравство Федерације БиХ, те јер се базирало на тумачењу законских одређби, а мање на тумачењу појма санитарног прегледа у медицинском смислу,

- да се у поменим мишљењу наводи да индикације за обављање санитарних прегледа постављају лјекари епидемиолози, с обзиром на то да се санитарни преглед врши ради заштите становништва од заразних обољења, а не лјекари специјалисти микробиологије, који су само дио тима за обављање предметних прегледа,

- да се Удружење специјалиста јавноздравствених дисциплина у Федерацији БиХ ни у ком случају не може поистовјетити са Заводом за јавно здравство Федерације БиХ, јер су чланови Удружења запослени радници санитарних инспекција, домова здравља, па чак и приватних фирми,

- да Наредба о стандардима и нормативима здравствене заштите из обавезног здравственог осигурања у Федерацији Босне и Херцеговине ("Службене новине Федерације БиХ", бр. 82/14 и 107/14: у даљем тексту: Наредба о стандардима и нормативима здравствене заштите) уређује номенклатуру услуга здравствене заштите, коју чини преглед услуга које се пружају у здравственим установама. У Прилогу 2. "Номенклатура услуга здравствене заштите", који је саставни дио поменим наредбе, у дијелу описа услуга из области епидемиологије под редним бројем 142. налази се услуга: "здравствени преглед одређених категорија запослених, других лица и клиноноша", из чега произилази да је ријеч о услузи из области епидемиологије, никако о услузи из домена микробиологије,

- да, имајући у виду све наведено, посебно упутства дата у Пресуди Суда БиХ, број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године, Федерално министарство предлаже да Конкуренијски савјет након поново спроведеног поступка одбије Захтјев привредног субјекта САНАСА као неоснован, те да га обавезе да надокнади трошкове поступка Федералном министарству.

Подносилац Захтјева је актом Конкуренијског савјета, број: 06-26-3-40-59-П/16, од 27.11.2017. године, обавијештен о донесеној Пресуди, те је тражено да се изјасни на донесену пресуду.

Подносилац Захтјева у поднеску, запримљеном 4.12.2017. године, под бројем: 06-26-3-40-61-П/16, наводи сљедеће:

- да су спорна правна питања у предметном поступку расправљена у ранијем поступку, који је вођен по захтјеву привредног субјекта ПЗУ "E-Style" Сарајево, Тужбом Федералног министарства од 27.5.2014. године, на начин да је Суд БиХ у дјелимично истом саставу вијећа, донио Пресуду број: С1 3 У 016103 14 У, од 23.12.2015. године, којом је Тужба одбијена,

- да је из образложења поменим пресуде видљиво да је Суд БиХ ситуацију може сматрати привредним субјектом, а спорни Правилник споразумом,

- да се Федерално министарство позива на пресуде Европског суда правде које су донесене прије поменим пресуде Суда БиХ и које се не могу довести у везу са конкретном правном ситуацијом,

- да чланом 51. Закона о здравственој заштити дјелатност санитарних прегледа није наведена као јавна здравствена дјелатност која не може бити предмет приватне праксе,

- да је наведеним чланом такође утврђено да дјелатности епидемиологије и хигијене представљају јавноздравствене дјелатности и не могу бити предмет приватне дјелатности,

- да је утврђено да никад раније дјелатност санитарних прегледа није била везана за хигијенско-епидемиолошку службу, те да је она функционисала самостално дуже од десет година, јер је ријеч о дјелатности микробиолошке лабораторије,

- да се након доношења спорног Правилника дјелатност санитарних прегледа покушава представити као дјелатност у склопу хигијенско-епидемиолошке службе, чиме се онемогућује приватним здравственим установама обављање санитарних прегледа,

- да је током поступка пред Конкуренијским савјетом утврђено да санитарни прегледи нису бесплатни, те да је њихова цијена у једном тренутку порасла 100%, јер су санитарне прегледе обављале само јавне здравствене установе, при чему се ради о огромним материјалним средствима,

- да треба имати у виду одредбе Закона о јавним установама у којим је утврђен начин финансирања истих, који се врши из властитих остварених прихода,

- да из наведеног произилази да се јавне установе финансирају као јавна предузећа, те да се појављују из економских разлога,

- да је Пресуда Суда БиХ, број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године, донесена на бази нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права,

- да је Суд БиХ једноставно прихватио наводе из тужбе не улазећи у суштину проблема и занемарујући властиту Пресуду број: С1 3 У 016103 14, од 23.12.2015. године.

Конкуренијски савјет је 18.01.2018. године, под бројем: 06-26-2-40-65-П/14, запримио Рјешење Суда БиХ, којим је приједлог за понављање поступка привредног субјекта САНАСА одбачен.

Конкуренијски савјет је дописима број: 06-26-2-40-66-П/14 и 06-26-2-40-67-П/14, од 28.3.2018. године, тражио од странака да се изјасне о износу накнаде трошкова поступка.

Дана 9.4.2018. године, пуномоћник Подносиоца захтјева адвокат Един Х. Хрњић доставио је нови трошковник, запримљен под бројем: 06-26-2-40-68-П/14, док Федерално министарство у поднеску запримљеном под бројем: 06-26-2-40-69-П/14, од 20.4.2018. године, није навело да ће тражити накнаду трошкова, односно није доставило трошковник у предметном поступку.

11. Пресуда Суда Босне и Херцеговине, број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године

Суд БиХ је Пресудом број: С1 3 У 029045 18 У, од 18.10.2019. године, Рјешење Конкуренијског савјета, број: 06-26-3-40-74-П/14, од 7.6.2018. године, поништио и предмет вратио на поновни поступак.

У Пресуди број: С1 3 У 029045 18 У, од 18.10.2019. године, Суд БиХ наводи да је Пресудом број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године, поништено претходно Рјешење Конкуренијског савјета, број: 06-26-3-40-41-П/14, од 7.6.2018. године, након чега је новим Рјешењем Конкуренијског савјета, број: 06-26-3-40-74-П/14, од 7.6.2018. године, у ставу 1. диспозитива утврђено да Федерално министарство одредбама члана 1. Правилника о измјенама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности ("Службене новине Федерације БиХ", број 39/14) спречава, ограничава и нарушава тржишну конкуренцију на тржишту здравственог надзора над клиноношама, запосленим и другим лицима на подручју Федерације Босне и Херцеговине ограничавањем и контролом тржишта, што представља забрањени споразум у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији, а у ставу 2. наведене одредбе проглашене су ништавним (ex) lege, у смислу члана 4. став (2) Закона о конкуренцији. Ставом 3. диспозитива наложено је да Федерално министарство здравства одмах, а најкасније у року од 30 дана од дана пријема Рјешења, усклади одредбе Правилника о измјенама Правилника о обиму и врсти

јавноздравствене дјелатност која не може бити предметном приватне дјелатности тако да се омогући да право на обављање санитарних прегледа имају и приватне здравствене установе. Надаље, ставом 4. диспозитива изречена је новчана казна Федералном министарству у висини од 25.000,00 КМ због закључења забрањеног споразума из тачке 1. диспозитива овог рјешења и кршења одредби члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији, у складу са чланом 48. став (1) тачка а) Закона о конкуренцији, коју је дужно платити у року од осам дана од пријема овог рјешења, а ставом 5. диспозитива обавезано је Федерално министарство да Здравственој установи Поликлинички центар САНАСА на име трошкова поступка плати износ од 1.780,00 КМ у року од осам дана од дан пријема Рјешења.

У образложењу Пресуде Суд БиХ наводи да је испитао законитост и правилност оспореног рјешења у границама члана 35. Закона о управним споровима БиХ, па је одлучио као у диспозитиву Пресуде, те као разлоге за доношење пресуде наводи, између осталог, следеће:

- да је оспорена одлука доведена у сумњу приговорима из тужбе,
- да су одредбама члана 1. Закона о конкуренцији прописана правила, мјере и поступци заштите тржишне конкуренције, надлежност и начин рада Конкуренијског савјета на заштити и промоцији тржишне конкуренције у БиХ,
- да је орган надлежан за провођење тржишне конкуренције у смислу тог закона Конкуренијски савјет,
- да је одредбама члана 21. Закона о конкуренцији прописано да је Конкуренијски савјет самостални орган, који ће осигурати досљедну примјену овог закона на цијелој територији и има искључиву надлежност у одлучивању о постојању забрањеног конкурентског дјеловања на тржишту,
- да је чланом 22. истог закона одређено да Конкуренијски савјет сачињава шест чланова, који се именују на мандат од шест година, с могућношћу још једног поновног избора,
- да је у складу са одредбама Закона о конкуренцији, успостављен Конкуренијски савјет 1.5.2004. године као самосталан и независан орган, са статусом правног лица,
- да га сачињава шест чланова (три бира Савјет министара БиХ, два Федерација БиХ и једног Република Српска),
- да је 1.10.2010. године конституисан нови сазив Конкуренијског савјета на мандат од шест година, након завршених конкурсних процедура, са измијењеним саставом у смислу три новоизабрана члана у односу на први, који такође имају право на поновни избор - мандат након завршетка истог,
- да након истека мандата овом сазиву Конкуренијског савјета 2016. године није именован нови сазив, што значи да је мандат ових чланова истекао у вријеме доношења оспореног рјешења,
- да је, дакле, Закон о конкуренцији прописао мандат од шест година за чланове Конкуренијског савјета, што значи да су чланови истог могли обављати неопходне техничке послове док се не именују нови чланови Савјета,
- да чињеница да тужени има искључиву надлежност у одлучивању о постојању забрањеног "конкурентског" (гдје Суд БиХ мисли на "конкуренијско") дјеловања на тржишту не даје овлашћење њеним члановима којим је истекао мандат да наставе са радом и одлучивањем, без обзира на негативне последице које евентуално могу настати, док се не именују нови чланови савјета,
- да мандат чланова траје онолико колико је прописано законом и другим актима и престаје следећи дан након прописаног мандата, те да свако доношење одлука након тог времена представља кршење позитивних законских прописа и доношење незаконитих одлука,
- да судско вијеће указује да позитивни законски прописи не одређују шта представља појам "техничког мандата" и да наведена одлука није законита, јер је донесена у саставу и од чланова који нису могли доносити одлуке, јер им је још 2016. године истекао мандат.

На крају образложења Пресуде Суд БиХ наводи да је оспорена одлука незаконита јер је донесена од Конкуренијског савјета чији је мандат за одлучивање истекао, те се Суд БиХ није бавио утврђивањем основаности тужбе и тужбених приговора.

12. Изјашњавање Конкуренијског савјета по Пресуди Суда БиХ, број: С1 3 У 029045 18 У, од 18.10.2019. године

Имајући у виду наводе из Пресуде Суда БиХ, број: С1 3 У 029045 18 У, од 18.10.2019. године, Конкуренијски савјет истиче следеће.

Суд БиХ је наведеном пресудом Рјешење Конкуренијског савјета, број: 06-26-3-40-74-И/14, од 7.6.2018. године, поништио јер је погрешно закључио да је Рјешење донесено од стране чланова Конкуренијског савјета којима је истекао мандат за одлучивање.

Конкуренијски савјет је поништено Рјешење донио у трећем сазиву, који је конституисан више од годину дана прије доношења Рјешења, од 4.5.2017. године.

Наведено се може утврдити увидом у одлуке о именовању чланова Конкуренијског савјета, које су објављене у службеним гласницима закључно са 25.4.2017. године, и то у "Службеном гласнику БиХ",

број 30/17, "Службеном гласнику Републике Српске", број 5/17, и "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", број 78/16.

Предсједник Конкуренијског савјета именован је од стране Савјета министара Босне и Херцеговине Рјешењем о именовању предсједника Конкуренијског савјета Босне и Херцеговине, СМ број: 113/17, од 30.5.2017. године ("Службени гласник БиХ", број 47/17).

Чак и да је Конкуренијски савјет, што овдје није случај, донио рјешење у саставу коме је истекао мандат, Суд БиХ не би имао основ да поништи Рјешење Конкуренијског савјета из наведених разлога, јер је последњим измјенама и допунама Закона о управи БиХ из 2017. године, тачније чланом 55. а став (1) Закона о управи БиХ ("Службени гласник БиХ", бр. 32/02, 102/09 и 72/17), регулисано да "након истека мандата министра и замјеника министра, руководиоца и замјеника руководиоца самосталне управне организације, руководиоца и замјеника руководиоца управне организације у саставу министарства и руководиоца и замјеника руководиоца других институција Босне и Херцеговине основаних посебним законом или којима је посебним законом повјерено обављање послова управе, њихова права, обавезе и овлашћења остају на снази до новог именовања на ту функцију."

Суд БиХ се у Пресуди није бавио утврђивањем основаности тужбе и тужбених приговора, а Конкуренијском савјету је наложено да у поновном поступку донесе ново рјешење у овом предмету, те је остала обавеза Конкуренијског савјета да спроведе претходну пресуду Суда БиХ, број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године.

13. Наставак поступка у складу са Пресудом Суда БиХ, број: С1 3 У 029045 18 У, од 18.10.2019. године

Након доношења Рјешења Конкуренијског савјета, број: 06-26-3-40-74-И/14, од 7.6.2018. године, Федерално министарство је Конкуренијском савјету доставило Обавјештење број: 01-37-4254/18, од 20.7.2018. године, у коме се наводи да је у вези са тачком 3. Рјешења, којом је наложено Федералном министарству да усклади одредбе члана 1. Правилника о измјенама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности ("Службене новине ФБиХ", број 39/14), а у смислу члана 4. став (2) Закона, Федерално министарство 2016. године измијенило Правилник у складу са Рјешењем.

Овом измјеном прописано је да се у члану 7. став (1) брише алинеја 5. Правилника, којом је, између осталог, обухваћен и "здравствени надзор над клицоношама, запосленим и другим лицима у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести".

На тај начин је Федерално министарство ставило ван снаге члан 1. Правилника о измјенама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности ("Службене новине Федерације БиХ", број 39/14), који је био предмет поступка пред Конкуренијским савјетом, али наведено не мијења чињеницу да је у периоду на који се односно поступак Конкуренијског савјета Федерално министарство доношењем спорне одредбе спречавало, ограничавало и нарушавало конкуренцију на тржишту здравственог надзора над клицоношама, запосленим и другим лицима на подручју Федерације Босне и Херцеговине ограничавањем и контролом тржишта у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији, што представља забрањени споразум.

Ово нарочито имајући у виду да се и новим измјенама Правилника ситуација на тржишту није измијенила, нити се до данашњег дана омогућило приватним здравственим установама да обављају санитарне прегледе.

Поступајући по Пресуди Суда БиХ, број: С1 3 У 029045 18, од 18.10.2019. године, Конкуренијски савјет се обратио Федералном министарству актом број: 06-26-3-40-83-И/14, од 29.10.2019. године, којим је тражено да се огласи на наведену пресуду, те да се изјасни о накнади трошкова поступка.

Федерално министарство у поднеску за примљеном 5.11.2019. године под бројем: 06-26-3-40-88-И/14 истиче да у цијелости прихвата наводе из предметне пресуде и остаје код навода које је истакло у тужби покренутој против Рјешења.

Конкуренијски савјет је актом број: 06-26-3-40-84-И/14, од 29.10.2019. године, од Подносиоца захтјева затражио да се изјасни на наводе из Пресуде број: С1 3 У 029045 18, од 18.10.2019. године, те да се изјасни о накнади трошкова спора.

Подносилац захтјева, у поднеску за примљеном 6.11.2019. године, под бројем: 06-26-3-40-89-И/14, од 6.11.2019. године, наводи следеће:

- да одлука Суда ни на који начин не доводи у питање суштину и разлоге за доношење оспореног акта,

- да је оспорено рјешење донесено у складу са законом и са образложењем које у потпуности оправдава његов диспозитив,

- да је оспорено рјешење у складу са ставом Суда БиХ, који је заузео у Пресуди број: С1 3 У 016103 14 У, од 23.12.2015. године, у којој се, између осталог, наводи: "Наиме, наведени Правилници, са аспекта прописа о заштити тржишне конкуренције су правним и административним запрекама ограничили слободан улазак привредних субјеката, конкурената на релевантном тржишту, те непотребно ограничили да корисници здравствених услуга, исте

могу остваривати само у јавним установама. Слиједом наведеног, сви органи власти / институције на свим нивоима власти у БиХ, без обзира на њихов правни статус, осниваче (град, општина, кантон, ентитет или држава) или власништво, који својим дјеловањем спречавају, ограничавају или нарушавају тржишну конкуренцију у Босни и Херцеговини потпадају под примјену овог закона. У конкретном случају, тужени је правилно поступио када је утврђивао усклађеност цитираних Правилника са законом, при томе имајући у виду намјеру законодавца у погледу заједничког дјеловања на релевантном тржишту, јер сви правни акти који у суштини имају утицај на тржиште, укључујући предметне правилнике, спадају у споразуме у смислу члана 4. став (1) цитираног Закона.“

- да остаје у потпуности код свих својих поднесака и навода изнесених у овом поступку, а који се налазе у спису.

Дана 6.11.2019. године пуномоћник Подносиоца захтјева адвокат Един Х. Хрњић доставио је нови трошковник, запримљен под бројем: 06-26-2-40-89-П/14, док Федерално министарство у својим поднесцима број: 01-37-4252-1/18, од 4.11.2019. године, и број: 01-37-4252-2/18, од 13.11.2019. године, није доставило трошковник у предметном поступку.

14. Утврђено чињенично стање

Конкурентски савет је у поступку утврђивања забрањеног споразума из члана 4. на неоспоран начин утврдио следеће чињенице:

- да је привредни субјекат САНАСА приватна здравствена установа основана Одлуком о оснивању Здравствене установе Поликлинички центар САНАСА, број: 1/99, од 13.3.1999. године, и Одлуком о измјенама и допунама Одлуке о оснивању, број: ОПУ ИП 281/14, од 24.6.2014. године,

- да је рјешењима Министарства здравства Кантона Сарајево (у даљем тексту: Кантонално министарство) ЗУ САНАСА одобрено обављање дјелатности специјалистичко-консултативно здравствене заштите из области офталмологије, стоматолозије са зубном техником, интерне медицине, те биохемијско-хематолошке лабораторије (Рјешење број: 10-04-37-88/99, од 6.4.2014. године), из области дерматовенерологије, медицине рада, педијатрије, ултразвучне дијагностике, оториноларингологије, гинекологије, ортопедије, услуга микробиолошко-паразитолошке лабораторије, имунолошко-сериолошке анализе, уз могућност обављања оперативних захвата из постојећих хируршких дјелатности (Рјешење број: 10-37-3778/04, од 1.9.2004. године), те из области опште хирургије уз обављање хируршких захвата у локалној и општој анестезији, неурологије/неуропсихијатрије, психологије и породичне медицине (Рјешење број: 10-37-12903/13, од 28.5.2014. године), те да је Рјешењем Кантоналног министарства, број: 10-37-12903/13, од 28.5.2014. године, одређено брисање дијела дјелатности који се односи на зубну технику,

- да се из наведеног види да је Подносилац захтјева регистрован за обављање услуга микробиолошко-паразитолошке лабораторије, али не и хигијенско-епидемиолошке службе,

- да је чланом 2. Закона о заштити становништва од заразних болести, између осталог, прописано да је “здравствена установа” установа образована у складу са прописима о здравственој заштити у свим облицима власништва, што значи да исти даје могућност обављања хигијенско-епидемиолошке службе свим привредним субјектима, без обзира на облик власништва, па самим тим и приватним здравственим установама,

- да Закон о здравственој заштити нигдје изричито не прописује забрану оснивања хигијенско-епидемиолошких служби од стране приватних здравствених установа,

- да је, на основу регистроване дјелатности, Подносилац захтјева у периоду од 2006. до средине 2011. године закључио 27 уговора са различитим привредним друштвима о обављању санитарних прегледа, те обављао санитарне прегледе и издавао санитарне књижице,

- да је, на основу рјешења инспекцијских органа и инспектора који су вршили контролу, највећи број уговора отказан,

- да је Рјешењем Конкурентског савета, број: 04-26-4-007-72-П/13, од 17.4.2014. године, између осталог, утврђено да Федерално министарство здравства, Титова ул. бр. 9, 71 000 Сарајево, одредбама члана 7. став (1) алинеја 5. Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности (“Службене новине Федерације БиХ”, број 69/12) спречава, ограничава и нарушава тржишну конкуренцију на тржишту здравственог надзора над запосленим лицима на подручју Федерације Босне и Херцеговине ограничавањем и контролом тржишта, што представља забрањени споразум у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији,

- да је наведено рјешење потврђено Пресудом Суда Босне и Херцеговине, број: С1 3 У 016103 14, од 23.12.2015. године,

- да је Суд Босне и Херцеговине у образложењу Пресуде посебно навео да је Конкурентски савет правилно поступио када је утврђивао усклађеност Правилника са Законом, при томе имајући у виду намјеру законодавца у погледу заједничког дјеловања на релевантном тржишту, јер сви правни акти који у суштини имају утицај на тржиште, укључујући предметне правилнике, спадају у

споразуме у смислу члана 4. став (1) Закона, те да се правилним тумачењем одредби члана 51. Закона о здравственој заштити може закључити да исти не прописује забрану организовања хигијенско-епидемиолошких служби од стране приватних здравствених установа, а правилници представљају подзаконске акте који не могу умањити права дата законом, па је у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији и на тај начин ограничена, спрјечена и нарушена тржишна конкуренција на релевантном тржишту,

- да је чланом 51. Закона о здравственој заштити утврђено да јавноздравствене дјелатности социјалне медицине, епидемиологије и хигијене које су од интереса за Федерацију, односно кантон, хитна медицинска помоћ; дјелатност хетерологне трансплантације органа и ткива и аутологне трансплантације коштане сржи; прикупљање, тестирање, прерада и дистрибуција крви и крвних састојака, вјештачка оплодња, ако није ријеч о даривању сјемена од супруга; патологија, изузев патохистолошке дјелатности; судска медицина и мртвозорничка дјелатност не могу бити предмет приватне дјелатности, те да ће обим и врста јавноздравствене дјелатности из става (1) овог члана, бити ближе одређена правилником федералног министра,

- да из наведеног произилази да чланом 51. Закона о здравственој заштити није целокупна дјелатност епидемиологије сврстана у јавноздравствену дјелатност, него само она која је од интереса за Федерацију, односно кантон, те је овлашћење за прављење листе дјелатности стављено у надлежност федералног министра здравства,

- да је, у складу са чланом 51. став (2) Закона о здравственој заштити, федерални министар здравства донио Правилник о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности (“Службени гласник БиХ”, број 69/12) и након доношења Рјешења Конкурентског савета, број: 04-26-3-007-72-П/13, од 17.4.2014. године, и Правилник о измјенама Правилника (“Службени гласник БиХ”, број 39/14),

- да федерални министар није доставио ни Правилник ни Правилник о измјени Правилника Конкурентском савету на мишљење у смислу члана 25. став (2) Закона,

- да је чланом 7. Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности таксативно наведено које дјелатности епидемиологије не могу бити предмет приватне дјелатности, те је чланом 1. Правилника о измјени Правилника измијењен став (1) алинеја 5. овог члана забрањеном обухваћен и “здравствени надзор над клициношама, запосленим и другим лицима у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести и чланом 15. став (2) тачка 4, чланом 36. став (1) и чланом 51. Закона о здравственој заштити”,

- да је на тај начин федерални министар формулисао на другачији начин спорну одредбу и поновно искључио приватне здравствене установе из дјелатности обављања санитарних прегледа и издавања санитарних књижица, што не оспорава нити једна страна у поступку,

- да чланови Закона о здравственој заштити на које се федерални министар позива не прописују забрану обављања санитарних прегледа од стране приватних установа,

- да члан 36. став (1) Закона о здравственој заштити гласи: “Специфична здравствена заштита радника обухвата предузимање мјера из члана 15. овог закона, осим мјера предвиђених у ставу (2) т. 4. и 6. истог члана овог закона.“,

- да члан 15. став (2) тачка 4. Закона о здравственој заштити гласи: ради спровођења мјера из става (1) овог члана (“Мјере специфичне здравствене заштите које мора обезбједити послодавац с циљем стварања услова за заштиту здравља запосленика на радном мјесту и подстицања здравствено одговорног понашања...”), послодавац организује и обезбјеђује из својих средстава здравствену заштиту запослених која обухвата најмање:..4) санитарне прегледе ради заштите запослених и осталог становништва од заразних болести у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести, заштите потрошача, односно корисника и друге обавезне здравствене прегледе у складу са законом”,

- да су чланом 36. став (2) Закона о здравственој заштити санитарни прегледи изузети из специфичне здравствене заштите, али не постоји ни једна прецизна одредба Закона из које експлицитно произилази да приватне здравствене установе не могу обављати санитарне прегледе,

- да члан 37. став (1) Закона о здравственој заштити наводи да се специфична здравствена заштита запосленог остварује на основу уговора између послодавца и здравствене установе која у свом саставу има дјелатност медицине рада или уговором са специјалистом медицине рада у приватној пракси,

- да из наведеног произилази да се санитарни прегледи финансирају од стране послодавца,

- да су се цијене санитарних прегледа у приватним установама кретале од 20,00 КМ до 25,00 КМ, а сада се цијене крећу у зависности од кантона од 20,00 КМ до 50,00 КМ,

- да се тржиште здравствених надзора над клициношама, запосленим и другим лицима утврђује на основу тржишних законитости, јер

се у конкретном случају ради о наплатном правном послу, а ове услуге не спадају у основно здравствено осигурање запослених,

- да је након доношења Рјешења Конкуренијског савјета Подносилац захтјева наставио са обављањем санитарних прегледа и издавањем санитарних књижица све до 1.10.2014. године, када је Кантонална управа за инспекцијске послове - Инспекторат санитарне, здравствене и фармацеутске инспекције, под бројем: УП-14-10-37-1470/14, донио Рјешење, којим се забрањује Подносиоцу захтјева обављање прегледа на клицоноштво, односно здравствени надзор над клицоношама, запосленима и другим лицима у складу са прописима о заштити становништва од заразних болести,

- да је из образложења наведеног рјешења Кантоналне управе за инспекцијске послове јасно да се под овим подразумијева забрана обављања санитарних прегледа и издавања санитарних књижица, а из уводног дијела да је правни однос доношења Правилник о измјени Правилника,

- да је федерални министар здравства 22.5.2014. године, актом број: 01-37-2953/14, упутио Кантону Сарајево, Кантоналној управи за инспекцијске послове акт у ком на страни 6. под тачком 11. даје тумачење да је обављање санитарних прегледа јавноздравствена дјелатност и да је као таква искључена из дјелатности приватних здравствених установа,

- да члан 2. став (1) тачка 1. Закона о заштити становништва од заразних болести дефинише: здравствена установа је установа образована у складу са прописима о здравственој заштити у свим облицима власништва, а чланом 4. истог закона прописује се да се заштита од заразних болести састоји у организацији и спровођењу, између осталог, мјера за спречавање и сузбијање заразних болести, а "мјере за спречавање и сузбијање заразних болести непосредно проводе здравствене установе и носиоци приватне праксе", чланом 11. утврђују се посебне мјере за спречавање и сузбијање заразних болести и под тачком 7. истог члана наводи се "здравствени надзор над клицоношама, запосленицима и другим лицима",

- да се чланом 4. Закона о заштити становништва од заразних болести прописује да се заштита од заразних болести састоји у организацији и спровођењу, између осталог, мјера за спречавање и сузбијање заразних болести, а "Мјере за спречавање и сузбијање заразних болести непосредно проводе здравствене установе и носиоци приватне праксе.",

- да је чланом 11. Закона утврђено да су посебне мјере за спречавање и сузбијање заразних болести и под тачком 7. наводи "здравствени надзор над клицоношама, запосленицима и другим лицима",

- да члан 30. истог закона дефинише која се лица стављају под здравствени надзор, а чланом 31. утврђује се да здравствени надзор између осталог обухвата "4. повремене здравствене прегледе у току запослења, те повремене здравствене прегледе у току запослења за лица која обављају послове у производњи или промету намирница или снабдијевању становништва питком водом из члана 30. став (1) тачка 1. овог закона обавља се на клицоноштво сваких шест мјесеци ...",

- да су санитарни прегледи у Заводу за јавно здравство Кантона Сарајево у саставу радне јединице микробиологије, а у Заводу за јавно здравство Тузланског кантона у саставу Службе за епидемиологију,

- да су стручњаци из области микробиологије, паразитологије и медицине рада који раде у приватним здравственим установама дали своје мишљење да санитарни преглед може обављати сваки специјалиста микробиолог, а да је задатак епидемиолошке дјелатности да на основу рада микробиолошке службе утврђује извор инфекције и начин њеног преношења, те да утврди мјере за сузбијање и спречавање ширења заразних болести, те да се користи аналитичком, математичком, статистичком и биолошким методом рада, односно њена сврха огледа се нарочито у надзору и обради података добијених радом микробиолошке службе,

- да је своје стручно Мишљење дало и Удружење специјалиста јавноздравствених дисциплина Федерације Босне и Херцеговине, које санитарне прегледе дефинише као једну од основних јавноздравствених мјера која има циљ да, прегледом најзглед здравих лица, утврди евентуално присуство патогених микроорганизама, односно "клицоноштво", а ради заштите јавног здравља становништва од заразних болести, који наводе да процјену ризика од ширења заразних болести од прегледаног лица врши лекар специјалиста епидемиолог са посебним освртом на преглед коже и видљивих слузница и преглед плућа, а не лекари специјалисти микробиолози, који су само дио тима који обавља лабораторијске микробиолошке претраге,

- да се наведено удружење у Мишљењу више базирало на тумачење законских одредаби него на тумачење појма санитарног прегледа у медицинском смислу,

- да наведено удружење послује у оквиру система Завода за јавно здравство Федерације БиХ (<http://www.zzzjfbih.ba/udruzenje-specijalista-javnozdravstvenih-disciplina-fbih/>),

- да члан 45. став (2) Закона о здравственој заштити прецизира да се дјелатност јавног здравства институционално обавља кроз организацију хигијенско-епидемиолошких служби Завода за јавно здравство у ФБиХ,

- да су, у складу са чланом 7. став (1) Правилника о начину вођења евиденције о извршеним лабораторијским изолацијама и идентификацијама, здравствене установе које обављају микробиолошку дјелатност лабораторијског испитивања узročника заразних болести дужне да достављају седмичне извјештаје о лабораторијски утврђеним узročницима заразних болести надлежном заводу за јавно здравство кантона, који мјесечно збирне извјештаје одмах доставља Заводу за јавно здравство Федерације Босне и Херцеговине,

- да, у складу са ст. (2) и (3) истог члана наведеног Правилника, здравствене установе које обављају микробиолошку дјелатност лабораторијског испитивања узročника епидемије заразних болести одмах достављају извјештај о идентифицираном узročнику надлежном заводу за јавно здравство кантона и Федералном заводу, а да је Федерални завод обавезан повезивати епидемиолошке, лабораторијске и клиничке податке за сваки појединачни случај оболијевања од заразних болести,

- да се из наведеног може видјети да приватне здравствене установе не дјелују изван здравственог система, него су дио истог,

- да је Наредбом о стандардима и нормативима здравствене заштите у Прилогу 2. "Номенклатура услуга здравствене заштите", који је саставни дио поменуте наредбе, у дијелу описа услуга из области епидемиологије под редним бројем 142. сврстана услуга: "здравствени преглед одређених категорија запослених, других лица и клицоноша",

- да је Рјешењем Суда БиХ, број: С1 3 У 021277 17 Увл, одбачен приједлог привредног субјекта САНАСА за понављањем поступка по Пресуди Суда БиХ број: С1 3 У 021277 16 У, од 10.11.2017. године, којом је одлучено о спореном Рјешењу Конкуренијског савјета, број: 06-26-40-41-П/16, од 16.2.2016. године,

- да је Правилником о измјенама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности ("Службене новине ФБиХ", број 22/16) спорна одредаба члана 7. став (1) алинеја 5. избрисана,

- да, без обзира на наведено, до данашњег дана Федерално министарство није ускладило одредбе Правилника о измјенама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности на начин да се омогући да право на обављање санитарних прегледа имају и приватне здравствене установе, што је био предмет и претходног поступка из 2014. године, у ком је донесено Рјешење број: 04-26-4-007-72-П/13, од 17.4.2014. године, које је потврђено Пресудом Суда БиХ, број: С1 3 У 016103 14, од 23.12.2015. године.

Приликом утврђивања чињеничног стања Конкуренијски савјет је узео у обзир и оцењивао је и друге достављене податке и документацију, али они нису били од значаја за предмет овог поступка и утврђивање указане повреде Закона, односно утврђене су оне чињенице које су правно одлучне за рјешавање овог управног поступка.

15. Оцјена доказа

Након сагледавања свих релевантних чињеница и доказа странака у поступку, појединачно и заједно, те на основу изведених доказа Конкуренијски савјет је утврдио:

Чланом 4. став (1) тачка б) Закона прописује се да су забрањени споразуми, уговори, поједине одредбе споразума или уговора, заједничка дјеловања, изричито и прешутни договори привредних субјеката и одлуке и други акти привредних субјекта (у даљем тексту: споразуми) који за циљ и последицу имају спречавање, ограничавање или нарушавање тржишне конкуренције на релевантном тржишту, а који се односе на ограничавање и контролу производње, тржишта, техничког развоја или улагања.

Конкуренијски савјет је анализирао спорну одредбу Правилника о измјени Правилника самостално и у вези са осталим одредбама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности, те у вези са одредбама Закона о здравственој заштити и Закона о заштити становништва од заразних болести.

Неспорно је утврђено да је федерални министар у складу са чланом 51. став (2) Закона о здравственој заштити овлашћен да утврди који су то дијелови епидемиологије који не могу бити предметом приватне дјелатности.

Надаље, неспорно је да је федерални министар здравства донио Правилник о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности ("Службени гласник БиХ", број 69/12) и након доношења Рјешења Конкуренијског савјета, број: 04-26-3-007-72-П/13, од 17.4.2014. године, и Правилник о измјенама Правилника ("Службени гласник БиХ", број 39/14),

У вези са наведеним, Конкуренијски савјет је утврдио да Федерално министарство одредбом члана 1. Правилника о измјени Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности спречава, ограничава и нарушава тржишну конкуренцију на тржишту здравственог надзора над запосленима лицима на подручју Федерације Босне и Херцеговине искључивањем приватних здравствених установа са релевантног тржишта и тиме наноси директну штету крајњим ко-

рисницима услуге, односно крајњим потрошачима, с обзиром на то да су цијене санитарних прегледа биле много ниже (што је представљало већу корист за крајњег потрошача) када су се санитарни прегледи могли обављати и у приватним и у здравственим установама, односно прије ступања на снагу наведених правилника.

Наводи Федералног министарства да је наведени Правилник о измјени Правилника донесен у складу са Законом о здравственој заштити у конкретном случају су ирелевантни, јер је Конкурвенцијски савјет, у складу са Законом, надлежан да оцјењује да ли се појединим актом, односно у конкретном случају Правилником крши Закон, а не да оцјењује да ли је Правилник о измјени Правилника донесен у складу са Законом о здравственој заштити. Наиме, у конкретном случају, Подносилац захтјева је од Конкурвенцијског савјета тражио да спроведе поступак оцјењивања предметног Правилника, а не Закона о здравственој заштити.

Надлежно Федерално министарство је, иако је на то било упозорено у ранијем рјешењу Конкурвенцијског савјета, пропустило да достави Правилник о измјени Правилника на мишљење Конкурвенцијског савјету у складу са чланом 25. Закона, који прописује да Конкурвенцијски савјет даје мишљење о усклађености са Законом о конкуренцији на начрте и приједлоге закона и других прописа из области који могу имати утицаја на тржишну конкуренцију, а које су предлагачи дужни доставити.

Неспорно је такође да Подносилац захтјева не може остварити заштиту на суду док год је забрана утврђена подзаконским актом, тј. спорним Правилником о измјени Правилника, тј. док год Федерално министарство не усклади одредбе Правилника о измјенама Правилника на начин да се омогући да право на обављање санитарних прегледа имају и приватне здравствене установе, јер се суд не бави законитошћу подзаконских аката, него исте примјенује.

Тумачење и поништење законских одредби је изван надлежности Конкурвенцијског савјета, али је јасно да забрана обављања дјелатности санитарних прегледа произилази из Правилника о измјени Правилника, а не из Закона о здравственој заштити или Закона о заштити становништва од заразних болести.

Противна страна наводи да је Наредбом о стандардима и нормативима здравствене заштите у Прилогу 2. услуга: "здравствени преглед одређених категорија запослених, других лица и клициноша" сврстана у област епидемиологије, што је ирелевантно за предметни поступак, јер Законом о здравственој заштити и Законом о заштити становништва од заразних болести, правним прописима веће правне снаге у односу на Наредбу о стандардима и нормативима здравствене заштите, није предвиђена забрана обављања санитарних прегледа приватним здравственим установама.

Такође се у конкретном случају ради о наплатном правном послу и јасно је да се на овај начин обезбеђују сигурна новчана средства.

Конкурвенцијски савјет је имао у виду још и сљедеће:

- да приватним здравственим установама закон не забрањује оснивање хигијенско-епидемиолошких служби,

- да приватне здравствене установе не дјелују изван здравственог система, те да се над истим врше мјере провјере и надзора од стране надлежних јавних здравствених установа,

- да се санитарни прегледи могу обављати од стране специјалисте микробиолога, те да се специјалиста епидемиолог ангажује само у случају да је запослени клициноша, тј. да има позитиван микробиолошки налаз.

Неспорно је да је Подносилац захтјева у периоду од 2006. до средине 2011. године обављао санитарне прегледе и издавао санитарне књижице, те да је услед доношења Правилника о измјени Правилника од стране Федералног министарства чланом 1. Правилника створена правна запрека за дјеловање Подносиоца захтјева на релевантном тржишту, а самим тим свим приватним здравственим установама регистрованим за обављање микробиолошко-паразитског лабораторија ускраћен је приступ релевантном тржишту.

Конкурвенцијски савјет сматра кључном чињеницу да јавне здравствене установе наплаћују санитарне прегледе, јер нису обухваћени основним здравственим осигурањем запослених лица, а цијена санитарних прегледа формира се на основу тржишних законитости. Евидентно је да реализацију санитарних прегледа финансирају послодавци, а да домови здравља и заводи за јавно здравство остварују значајне приходе обављајући их.

Чланом 7. став (1) Правилника о начину вођења евиденције о извршеним лабораторијским изолацијама и идентификацијама здравствене установе које обављају микробиолошку дјелатност лабораторијског испитивања узрочника заразних болести дужне су да достављају седмичне извјештаје о лабораторијски утврђеним узрочницима заразних болести надлежном заводу за јавно здравство кантона, који мјесечно збирне извјештаје одмах доставља Заводу за јавно здравство Федерације Босне и Херцеговине. Из наведеног произилази да постоји дефинисан механизам контроле приватних здравствених установа (лабораторија) када су је ријеч о заразним болестима, те да се обављањем санитарних прегледа мимо јавних здравствених установа не доводи у питање здравље становништва

и да не постоји ваљан аргумент за ограничавање релевантног тржишта забраном дјеловања приватним здравственим установама.

Конкурвенцијски савјет је приликом доношења коначне одлуке у овом предмету у обзир узео и став Суда БиХ, који је у Пресуди број: С1 3 У 016103 14, од 23.12.2015. године, навео да се правилним тумачењем одредби члана 51. Закона о здравственој заштити може закључити да не прописује забрану организовања хигијенско-епидемиолошких служби од стране приватних здравствених установа, а правилници представљају подзаконске акте који не могу умањити права дата законом, па је у смислу члана 4. став (1) тачка б) Закона о конкуренцији и на тај начин ограничена, спријечена и нарушена тржишна конкуренција на релевантном тржишту. Суд БиХ је поменутом пресудом истакао да правилници који су били предмет поступка у смислу одредби Закона о конкуренцији ограничили слободан улазак привредних субјеката (конкурента) на релевантно тржиште, те непотребно ограничили кориснике здравствених услуга, јер услуге санитарних прегледа могу обављати искључиво у јавним установама. Надаље, Суд БиХ је указао да све институције на свим нивоима власти у Босни и Херцеговини, без обзира на правни статус, осниваче (град, опћина, кантон, ентитет или држава) или власништво, које својим дјеловањем спречавају, ограничавају или нарушавају тржишну конкуренцију на тржишту у Босни и Херцеговини, потпадају под примјену Закона о конкуренцији. Са овим ставом у потпуности се је сагласан и Конкурвенцијски савјет.

Конкурвенцијски савјет, приликом доношења коначне одлуке у овом предмету није узео у обзир мишљење Удружења специјалиста јавноздравствених дисциплина Федерације Босне и Херцеговине, јер није могао бити увјерен у њихову објективност с обзиром на то да наведено удружење дјелује у оквиру система Завода за јавно здравство Федерације БиХ.

До дана доношења овог рјешења Федерално министарство није донијело нови Правилник о измјенама Правилника о обиму и врсти јавноздравствене дјелатности која не може бити предметом приватне дјелатности, којим би омогућило приватним здравственим установама да обављају санитарне прегледе.

Имајући у виду наведено, Конкурвенцијски савјет је одлучио као у т. 1. и 2. диспозитива овог рјешења.

16. Новчана казна

Конкурвенцијски савјет је, поступајући по Пресуди Суда БиХ, број: С1 3 У 029045 18 У, од 18.10.2019. године, Рјешењем број: 06-26-3-40-92-П/14, од 28.11.2019. године, наложио Министарству финансија и трезора Босне и Херцеговине да изврши поврат износа новчане казне коју је уплатило Федерално министарство на основу Рјешења Конкурвенцијског савјета, број: 06-26-3-40-74-П/14, од 7.6.2019. године. Такође, наложио је привредном субјекту САНАСА да изврши поврат износа трошкова поступка од 1.780,00 КМ у корист Федералног министарства.

У смислу члана 48. став (1) тачка б) Закона, новчаном казном у износу највише до 10% вриједности укупног годишњег прихода привредног субјекта из године која је претходила години у којој је наступила повреда закона казниће се привредни субјекат ако закључи забрањени споразум на начин прописан одредбама члана 4. Закона.

Полазећи од неоспорно утврђене чињенице да је Федерално министарство прекршило одредбу члана 4. став (1) тачка б) Закона, Конкурвенцијски савјет је у поновљеном поступку у смислу члана 48. став (1) тачка а) Закона изрекао Федералном министарству новчану казну у износу од 25.000,00 (двадесет пет хиљада) КМ, што представља 0,06% од укупног буџета Федералног министарства за 2013. годину, који је износио 40.613.869,00 КМ, у складу са Законом о извршењу Буџета Федерације Босне и Херцеговине за 2013. годину ("Службени гласник ФБиХ", број 106/12).

Конкурвенцијски савјет је приликом одређивања висине новчане казне узео у обзир намјеру, те дужину трајања повреде Закона и посљедице које је она имала на тржишну конкуренцију у смислу члана 52. Закона, а посебно чињеницу да ни до данашњег дана Федерално министарство није омогућило приватним здравственим установама право на обављање санитарних прегледа.

У случају да се изречена новчана казна не уплати у утврђеном року, наплатиће се присилним путем, у смислу члана 47. Закона, уз обрачунавање затезне камате за вријеме пророчачења рока, према важећим прописима Босне и Херцеговине.

Имајући у виду наведено, Конкурвенцијски савјет је одлучио као у тачки 3. диспозитива овог рјешења.

17. Трошкови поступка

Чланом 105. став (1) Закона о управном поступку прописано је да у правилу свака страна сноси своје трошкове поступка (који укључују и трошкове за правно заступање), а чланом 105. став (2) истог закона прописано је да, када у поступку учествују двије или више странака са супротним интересима, странка која је изазвала поступак, а на чију је штету поступак завршен, дужна је противној странци надокнадити оправдане трошкове који су настали у поступку.

Федерално министарство је у Одговору на Закључак, број: 06-26-3-40-16-П/14, од 24.6.2015. године, затражило да Подносилац

захтјева надокнади трошкове поступка, али до дана доношења Рјешења није доставило трошковник.

Подносилац захтјева је трошковник доставио поднеском запримљеним 6.11.2019. године, под бројем: 06-26-3-40-89-П/15, у ком су наведени трошкови у износу од 2.260,00 КМ, а који се односе на таксу на захтјев за покретање поступка у износу од 1.000,00 КМ, награду за састав Захтјева за покретање поступка у износу од 240,00 КМ, награду за заступање на усменој расправи у износу од 300,00 КМ, награду за састав изјашњења по пресуди у износу од 240,00 КМ, награду за састав одговора на тужбу од 17.7.2018. године у износу од 240,00 КМ, те награду за састав изјашњења по пресуди од 1.11.2019. године у износу од 240,00 КМ.

Конкурентски савјет је утврдио да предметни трошковник није сачињен у складу са чланом 18. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката Федерације Босне и Херцеговине ("Службене новине ФБиХ", бр. 22/04 и 24/04), која прописује висину адвокатских трошкова у управном поступку, јер садржи и награду за састављање одговора на тужбу у поступку који се није водио пред Конкурентским савјетом, него пред Судом Босне и Херцеговине.

У вези са наведеним, Конкурентски савјет Подносиоцу захтјева признаје све остале трошкове, умањене за износ од 240,00 КМ за састављање одговора на тужбу, што укупно износи 2.020,00 КМ.

Имајући у виду све наведено и чињеницу да је поступак завршен на штету Федералног министарства, Конкурентски савјет је одлучио као у тачки 4. диспозитива овог рјешења.

18. Административна такса

Подносилац захтјева је на ово рјешење, у складу са чланом 2. став (1) тарифни број 107. тачка г) Одлуке о висини административних такси у вези са процесним радњама пред Конкурентским савјетом ("Службени гласник БиХ", бр. 30/06, 18/11 и 75/18), дужан да плати административну таксу у износу од 1.500,00 КМ у корист буџета институција Босне и Херцеговине.

Подносилац захтјева дужан је доказ о обављеној уплати административне таксе доставити прије или приликом преузимања овог рјешења, у складу са чланом 3. став (1) и став (2) под б) Одлуке о висини административних такси у вези са процесним радњама пред Конкурентским савјетом.

У случају да Подносилац захтјева не изврши уплату административне таксе, Конкурентски савјет ће путем Правобранилаштва Босне и Херцеговине затражити присилну наплату.

У складу са наведеним, Конкурентски савјет је одлучио као у тачки 6. диспозитива овог рјешења.

19. Поука о правном лијеку

Против овог рјешења није допуштена жалба.

Незадовољна страна може покренути управни спор пред Судом Босне и Херцеговине у року од 30 дана од дана пријема, односно објављивања овог рјешења.

Број: 06-26-3-40-96-П/14
23. јануара 2020. године
Сарајево

Предсједница,
Мр **Аријана Регода Дражић**, с.р.

САДРЖАЈ

ПРЕДСЈЕДНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

- 829 Уредба са законском снагом о допунама Закона о Гарантном фонду Републике Српске 1
- 830 Уредба са законском снагом о допунама Закона о здравственом осигурању 2
- 831 Одлука о пријевременом ступању на снагу Уредбе са законском снагом о допунама Закона о здравственом осигурању 2
- 832 Одлука о постојању општег интереса за одређивање повратног дејства 2

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

- 833 Одлука о спровођењу додатне мултилатералне компензације и цесије 2

- 834 Одлука о давању сагласности на Одлуку о кредитном задужењу Јавног предузећа шумарства "Шуме Републике Српске" а.д. Соколац, број: 04/1-012-2-1200/20 3
- 835 Одлука о давању сагласности на Одлуку о кредитном задужењу Јавног предузећа шумарства "Шуме Републике Српске" а.д. Соколац, број: 04/1-012-2-1201/20 3

КОНКУРЕНЦИЈСКИ САВЈЕТ БиХ

- Рјешење по Захтјеву за покретање поступка Здравствене установе Поликлинички центар САНАСА Сарајево против Федералног министарства здравства 3
- ОГЛАСНИ ДИО 4 стране

